XXVII. évfolyam, 2. szám. Ára: 1,80 Ft 1971. január 14.

TÉLI CSODA

Várnai György rajza

KEDVES LUDAS!

ÚJÍTÁS

Betérek a jól ismert pesti eszpresszóba. Besorolok a pénztár elé, kérek egy kávét. Három forintért azonnal megkapom, pörkölve, darálva, kis fehér tasakban — a szokásos kávéblokk helyett.

— Jé! — buggyan ki belőlem az őszinte csodálkozás. Egy pillanatra megrökönyödök. Zavartan nézek körül. Tulajdonképpen eszpresszóban vagyok vagy egy sarki KÖZÉRT-ben?

A pénztárosnő szelíden kioktat:

— Tessék odaadni szépen a Macának, a többit bízza rá...

— Köszönöm — mondtam hálásan. — Már éppen azon gondolkoztam, hogy hazaviszem, és magam főzöm meg...

— Ó, ezt ne tegye — mosolyog a pénztárosnő, s felmutat egy táblára.

Ezt olvasom: *„Állva fogyasztás esetén előre csomagolt dupla kávét szolgálunk ki. A kávé elkészítését ellenőrizni lehet."*

Csodák csodája. Ez aztán a fejlődés! Amióta az eszemet tudom és kávét fogyasztok, mindig az volt a vágyam: ha én egyszer ellenőrizhetném a kávéadagom megfőzését! S íme, húsz év után vágyam beteljesült. Hála néked, vendéglátóipar!

Az örömtől szédelegve botladozom a kávéfőzőnőhöz.

— Kezicsókolom — bokázok tisztelettel. — Vettem hat gramm kávét. Ha volna szíves megfőzni nekem, nagyon hálás lennék...

A kisasszony keze héjacsőrként nyúl a kis zacskóm után. Erőszakosan, durván ragadja ki ujjaim közül.

— Kérem — dadogok a gyönyörtől aléltan —, ugyebár megkukucskálhatom, hogyan tetszik megfőzni...

Zord, érthetetlen mormogás a válasz.

Meresztem a nyakam, csavarom a fejem — nem látok semmit.

Csiribi-csiribá, egy húzás, két húzás, előttem gőzölög a forró fekete.

Amolyan „áldja, vigye" mozdulattal tette elém a kisasszony.

Kortyolgatom, ízlelgetem.

Isten bocsássa meg, ittam már jobbat is...

Zoltai Z. András

KÜLLŐZÉS

Oldalkocsis Pannóniám egyik kerekét még júniusban elvittem a helyi Elektromos és Fémipari Javító-Szolgáltató Ktsz-be. Nincs sok munka vele, csupán a küllőket kellene átfűzni, mégsem készült el egy fél év alatt sem. Szerencse, hogy most, télidőben, nem használom a motort. Optimista ember lévén, bízom benne, hogy a tavaszi szezonra csak megcsinálják. Remélem, nem kell újból csalatkoznom!

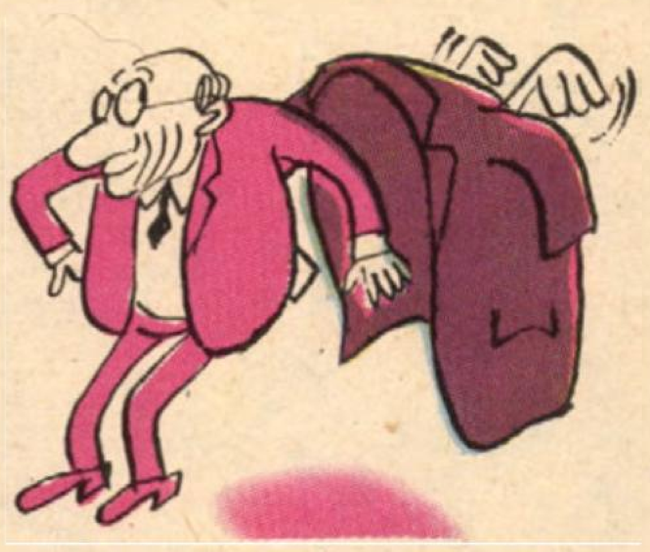
Sziráki István
Dabas

HOL AZ UDVARIASSÁG MOSTANÁBAN?

Vajon sérti-e az emberi méltóságot, ha egy húszéves ifjú udvariasan rásegíti a kabátját arra, aki már a hetedik X-en is túl van?!

Ezek a kérdések foglalkoztattak a napokban az egyik patinás belvárosi éttermünkben. Asztalom közelében fehér hajú, hetvenöt év körüli öregúr ült. A bácsi két forint borravalót nyomott az ifjú pincér (talán még csak tanuló) kezébe, aztán bicegve elindult a fogas felé. Az ifjú unott mozdulattal igazgatta nyakkendőjét, és egykedvűen a mennyezetet bámulta. Átfutott rajtam a gondolat, hogy ma már csak régi magyar filmeken és a hajdanvolt időkben játszódó színdarabokban láthatjuk, hogy a felszolgáló, esetleg

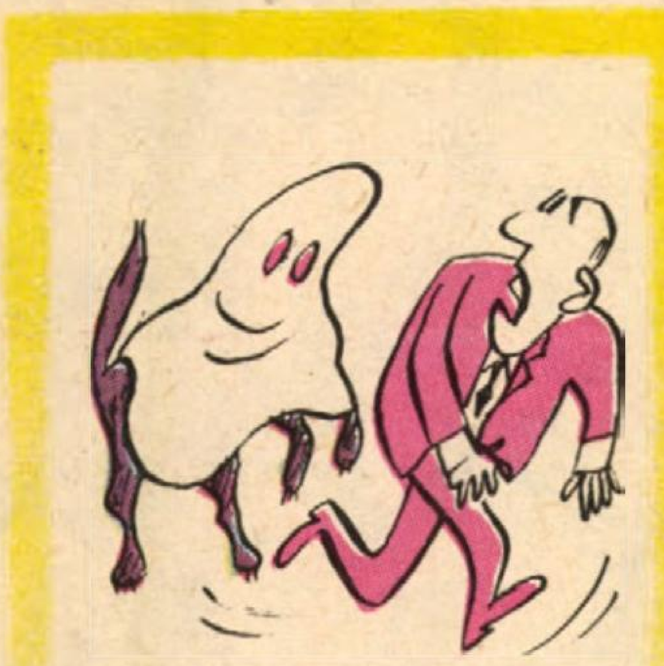
a ruhatáros, felsegíti a kabátot a vendégre. Ha mást nem, a vendég korát illene figyelembe vennie a vendéglátóipari alkalmazottaknak. Ezen a problémán töprengtem, amikor észrevettem, hogy az egyik felszolgáló kiragadja a télikabátot az idős vendég kezéből, és előzékenyen felsegíti kortársára. Megnéztem magamnak ezt a pincért: benne járt már a hetedik X-ben. Hát igen, annak idején ők még így tanulták.

A jelenet láttán azt mondtam magamban: „Lesz még ebből az ifjú pincérből is idős vendég!"

De ezt már nem vártam meg. Fizettem és elmentem.

(Galambos)

EBADÓ

Volt hajdan egy házőrző német juhászkutyám. A kutyus még 1965 áprilisában elpusztult. Az erről szóló hivatalos állatorvosi igazolást akkor a kerületi tanácson is bemutattam, ahol azt ígérték, hogy véglegesen törölnek a kutyatulajdonosok lajstromáról. Ezzel szemben még abban az évben két felszólítást kaptam az ebadó befizetésére, s ez azóta is minden évben kétszer megismétlődik. Kíváncsian várom, mikor unják meg végre?

Czobor György
Mátyásföld, XV. utca 38.

ELŐFIZETÉS

Régi előfizetője vagyok a Pedagógiai Szemle és a Köznevelés című folyóiratoknak, amelyeket rendesen kézhez is kapok. 1969. dec. 20-án előfizettem az Akadémiai Kiadó gondozásában megjelenő „Magyar Pedagógia" című folyóiratra is, amely azonban csak nem akart megérkezni. Sürgetésemre azután az Akadémiai Kiadó 1970. IX. 24-én kelt levelében közölte velem, hogy a 36 forintot kitevő évi előfizetési díj nem érkezett meg a címükre. Erre én beszereztem, és november 15-én elküldtem a kiadónak a kisvárdai postahivatalnak a pénz feladásáról és a címzettnek való kikézbesítéséről szóló 80/1970. sz. hivatalos igazolását. Az Akadémiai Kiadó mind ez ideig nem reagál!.

és az előfizetett lapot még mindig nem kaptam meg. Most már kezdek egy kicsit türelmetlen lenni...

Dr. Zsoldos Béla
Kisvárda

ÁTUTAZÓBAN

Átutazóban nemrég három órát kellett eltöltenem Tabon, a vasútállomáso.ı, ott szerzett kellemetlen tapasztalataim alapján, tisztelettel megkérdezem a MÁV-ot: miért nem fűtik a tél kellős közepén az állomási helyiségeket? Miért olyan reménytelenül, vigasztalanul piszkos a váróterem Tabon?

B. S.-né
Budapest

A KÖZLEKEDÉS- ÉS POSTAÜGYI MINISZTÉRIUM VÁLASZA

A „Ludas Matyi" 1970. november hó 12-i számában megjelent, *Megy a gőzös?* című cikkben foglaltakkal kapcsolatban a következőket közlöm:

Az utólagos vizsgálat során megállapítást nyert, hogy a cikkben foglaltak a valóságnak megfelelnek, az is bebizonyosodott, hogy a hibák jelentős része szolgálati mulasztásokra és felületességekre vezethető vissza. A mulasztást elkövető dolgozókat a budapesti vasútigazgatóság felelősségre vonta és hasonló esetek megelőzésére az intézkedéseket megtette. Meg kell azonban jegyeznem, hogy a személyszállítás színvonalát, a vasúti közlekedés korszerűsítése irányában tett erőfeszítéseink ellenére is számos objektív körülmény kedvezőtlenül befolyásolja. Például: a fővonalakon jelentős mértékű pályafelújítási és villamosfelsővezeték-építési munkálatok folynak. Ezzel, sajnos, együtt járnak az ún. vágányzárak és sebességkorlátozások is, amelyek a megnövekedett személy- és áruszállítással összefüggő vonatforgalom lebonyolítását és szabályozását komoly mértékben befolyásolják.

A budapesti pályaudvarok szűk vágányhálózatán a vonatszerelvények karbantartása és tisztítása igen nehéz körülmények között végezhető, és elég súlyos létszámhiánnyal küzd a vasút e területen. A jövőben rendkívül komoly erőfeszítéseket teszünk, hogy e kedvezőtlen körülmények megszűnjenek.

A világítás nélkül közlekedő kocsikkal kapcsolatban közlöm, hogy az ipar által gyártott villamosszerkezetek egy részének működése eléggé megbízhatatlan. Az üzemképtelenséget igen gyakran az okozza, hogy az elektromos berendezéseket felelőtlen személyek megrongálják. Az eltulajdonított alkatrészek értéke évente több millió forintot tesz ki, és gyakran ezek pótlása csak terven felüli import igénybevételével eszközölhető.

A menetjegyautomaták üzembe állítására vonatkozó javaslatot a vasút köszönettel vette, és az erre vonatkozó tárgyalásokat a gyártó üzemmel már meg is indította.

A IV. ötéves terv időszakában a személyszállítás színvonalának általános emelése érdekében komplex fejlesztési intézkedéseket irányoztunk elő, amelyeknek elsődleges célja a jelenleg tapasztalható hiányosságok fokozatos megszüntetése.

Az utazás körülményeit bíráló cikkért ezúton mondok köszönetet.

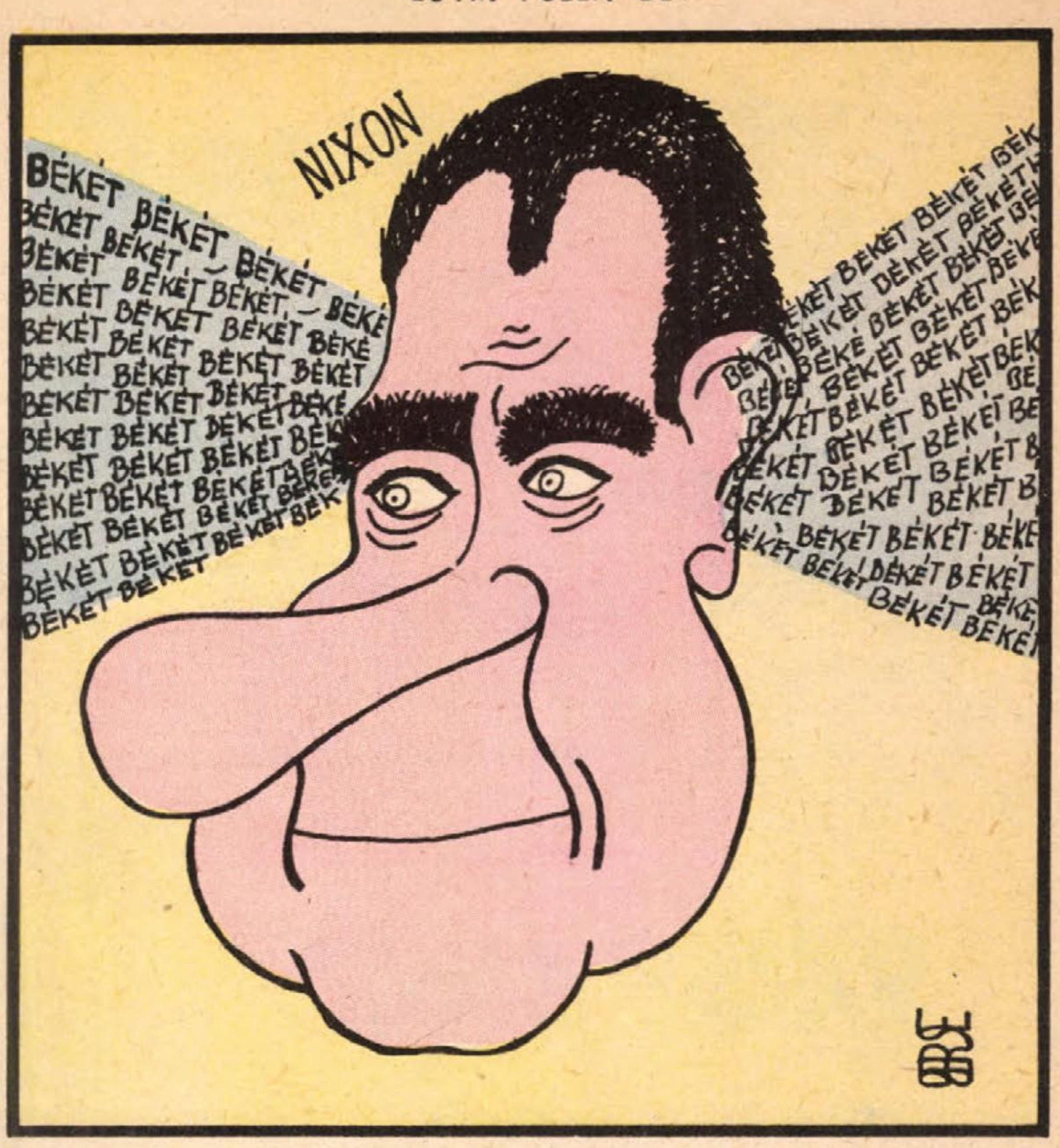
Gyócsi Jenő
főigazgató, szakoszt.-vez.

A MAGYAR ÖKÖLVÍVÁS SIKERE

– Így győznek a fiúk!

EGYIK FÜLÉN BE ...

ZORD IDŐ

– Már megint nem húztál kesztyűt, flacskám!

NOSZTALGIA

– Minden elmúlik, mint a mosolycsekk...

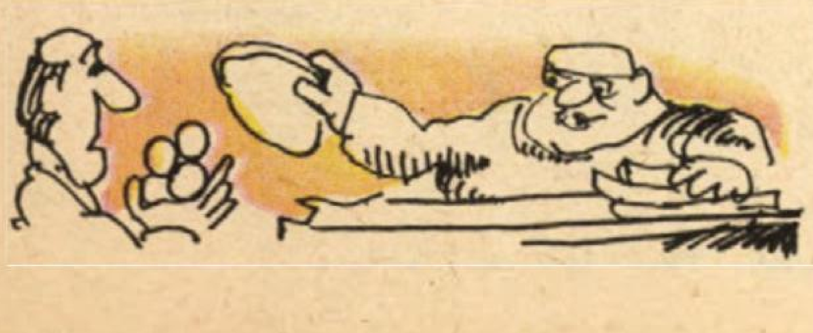
ÁRÚKAPCSOLÁS

A vevő, ki a tojást vette,
halkan a főnök elé tette:
„Vezető kartárs, semmi bla-bla,
tojás ez, avagy pingponglabda?"

A főnök nézett egy nagyot,
de a tojás nem lett nagyobb,
sütéséhez nem kell nagy ibrik,
galambok tojták vagy kolibrik?

Aztán így főzte a vevőt:
„Labdájához vegyen ütőt,
van itt a pulton több lepény,
mind jó lapos és kőkemény."

Szőnyi Zoltán

AZÓTA

Az újságíró, nevezzük Z.-nek, elhatározta, hogy ismét felkeresi Rumli Jánosékat, a Ló utca 40. szám alatt. Öt évvel ezelőtt járt náluk utoljára, és erről a látogatásáról annak idején feltűnést keltő riportot írt. Vajon mi történt velük azóta? „Megnézem és megírom. Nem új ötlet — gondolta magában —, de a legtöbb esetben beválik." El is ment rögtön a Ló utcába, és becsengetett az ajtón:

— Jó napot kívánok, Z. vagyok, a Hírharsona munkatársa. Elnézést kérek, hogy zavarok, de egy riportot szeretnék készíteni önökről...

— Fáradjon beljebb — mondta mosolyogva az asszony.

— A kedves férje?

— Itthon van.

— Mi újság? Hogy élnek? Emlékszem, annak idején, amikor először jártam itt, fel akarta robbantani a férjét dinamittal.

— Én?

— Nem emlékszik? Azután, hogy a férje kisbaltával támadt magára.

— Az én férjem?

Az újságíró elégedetten állapította meg: az asszony megváltozott azóta. Előnyére. Az arca teltebb, nyugodtabb lett. Öt évvel ezelőtt kész idegroncs volt: a szeme ide-oda ugrált, és a haja belelógott sápadt, keskeny, elgyötört arcába.

A férj kijött az előszobába, az asszony bemutatta az újságírót, majd mindhárman bementek a szobába.

— A kedves feleségével épp arról beszélgettünk, hogy öt évvel ezelőtt, amikor maga hat nőt hozott fel a lakásba, mekkora botrány volt itt...

— Kérem, én nem emlékszem, hogy...

— Arra sem emlékszik, amikor a kedves felesége fel akarta robbantani magát?

— Engem?

— Igen. Amikor rájött, hogy a méreg nem hat.

— Meg akart mérgezni?

— Miután ön megpróbálta feldarabolni a kisbaltával. Megvan még a kisbaltája?

— De, szerkesztő úr, miért akartam volna feldarabolni?

— Mert a kedves felesége ivott.

— Az én feleségem? Az én feleségem csak ánizslikőrt iszik.

— De annak idején nem vetette meg a rumot sem.

„Nem akarnak visszaemlékezni — állapította meg az újságíró. — Nem is csodálom. Azóta úgy látszik, sok minden történt Rumli Jánoséknál. Azóta. Ez lesz a cikkem címe. És az alcím: Látogatás öt év után."

— Szépen berendezkedtek azóta — nézett körül Z. a lakásban. — Á, még zongora is van! Ez igen!

— Pardon, egy pillanatra! Ön azt állította, hogy a feleségem iszákos volt?

— Ne beszéljünk róla. Ami elmúlt, az elmúlt.

— Én sohasem ittam — zokogott az asszony.

— Tudom — mondta az újságíró. — Maga csak azért szokott rá az italra, mert a férje rosszul bánt magával. Elcsábított egy kiskorú diáklányt. De ez már a múlté, spongyát reá! Én azért jöttem, hogy megírjam: mi történt azóta?

— Kikérem magamnak, én nem csábítottam el senkit!

— Igaza van. A felesége spórolt pénzét adta oda a leánynak. De ne beszéljünk erről.

— Uram — mondta reszketve a férj —, előbb tisztázni szeretném...

— Ami elmúlt, az elmúlt. Azóta sok víz folyt le a Dunán.

— Azóta? Mióta?

— Nem szívesen beszélek erről. Nem akarom régi dolgokkal felidegesíteni.

— Nem vagyok ideges! — ordította a férj.

— Akkor is így ordított, amikor a rendőrök megérkeztek. Azt ordította: „Megölöm! Megölöm!!" Mármint a felesége udvarlóját, akit itt talált pucéran a lakásban.

— Jézusom! — sikoltotta az asszony, és elájult.

— Látja, nem kellett volna felidéznem a múltat — mondta szemrehányóan az újságíró. — De maga erőszakoskodott!

— Megölöm! — ordította a férj. — Megölöm!

— Már megint kezdi? Azt hittem, hogy megváltozott.

— Azonnal tűnjön el!

— Jól van, na, megyek már. Nem kell lökdösnie...

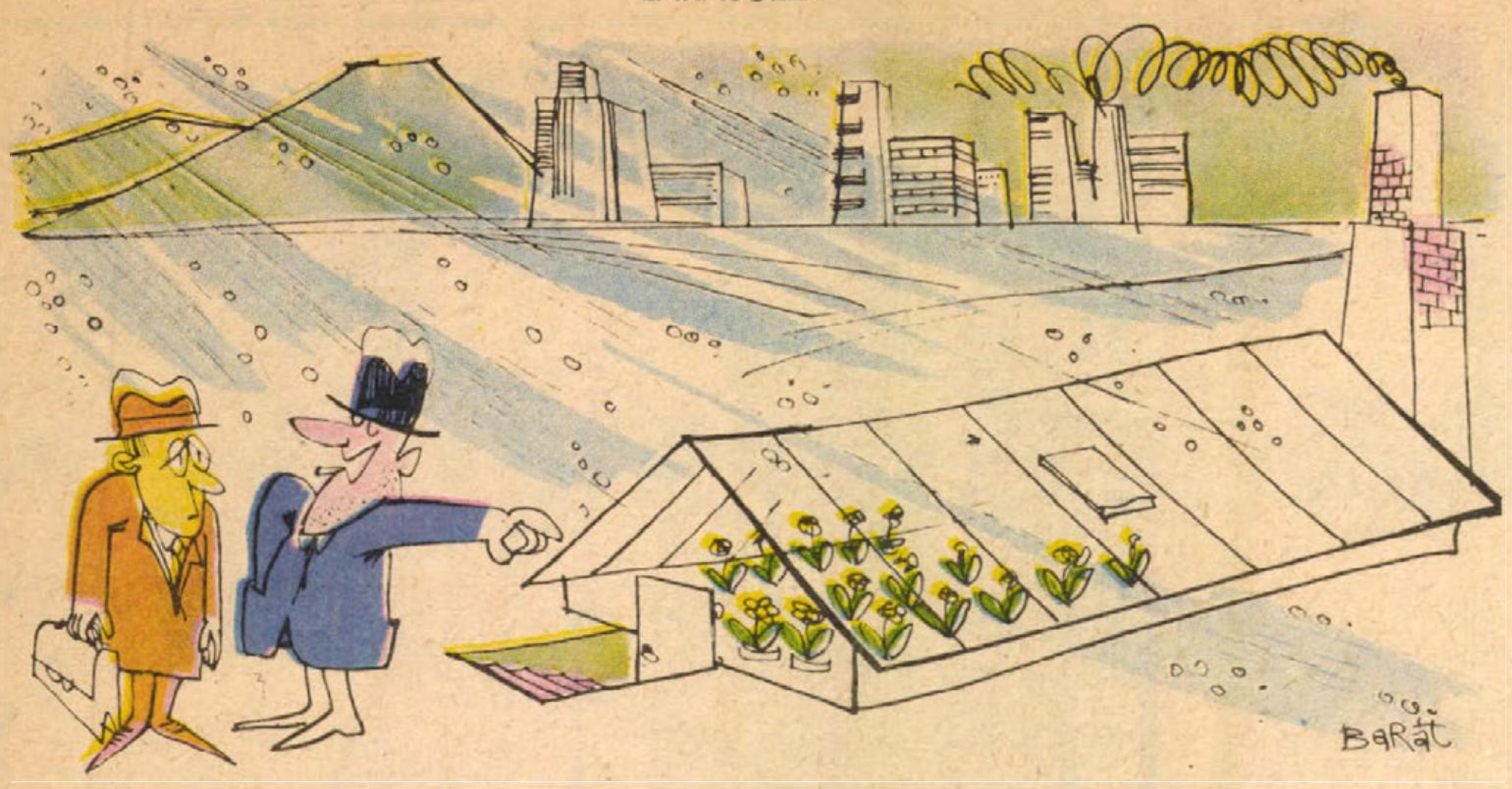
Egy asztal repült utána, de Z. ügyesen félrehajolt, és futólépésben elhagyta a bérleményt. A ház kapuja előtt rágyújtott egy cigarettára, és amikor meglátta a havat seprő házfelügyelőt, így szólt:

— Finom kis lakója van! Ezek a Rumli Jánosék semmit sem változtak.

— Rumli Jánosék? — mondta csodálkozva a házfelügyelő. — Már régóta nem laknak itt. Egy nagyon kedves, szolid házaspár költözött a lakásukba...

Mikes György

LAKÁSÚZÉR

– Ahogy kikerülnek a tavaszi primőrök, 40 000-ért azonnal beköltözhet.

ROSSZ TÁRSASÁGBA KEVEREDETT FIATAL

VÁLÁS ELŐTT

PRÓBAIDŐ

— Kedves Magda, igazán sajnálom, de meg kell válnunk egymástól.

— Igazgató kartárs, talán elégedetlen a gyorsírásommal?

— Ellenkezőleg. Nagyon elégedett vagyok.

— Rosszul gépelek?

— Művésze a gépelésnek.

— Nem voltam elég tapintatos, udvarias, szorgalmas?

— A legnagyobb mértékben az volt.

— Nem vagyok szép? Más a zsánere?

— Mindig ilyen nőről álmodtam, mint maga, és mégis... búcsúzzunk.

— De miért?

— Sajnos, a legfontosabbhoz nem ért. Rossz kávét főz!

FELMONDÁS

— Főnök kartárs! Miért mondott fel a Kovácsnak?

— Egyszer már példát kellett statuálni. Reggelenként nagyon sok a későn jövő.

— Nem szabad elfelejtenie, hogy sok dolgozónk vidékről jár be.

— Igen, de velük kevesebb a baj. A Rottenbiller utcaiak késnek el.

MARISKA NÉNI

— Kedves Mariska néni! Maga a konyha teljhatalmú parancsnoka. Miért kéri a munkakönyvét? Miért akar itthagyni minket?

— Mert a legutóbbi termelési értekezleten a dolgozók megszavazták, hogy nekem is az üzemi kosztot kell ennem.

GOROMBASÁG

— Miért akarja otthagyni az üzemet?

— Goromba a művezető. Folyton parancsolgat, utasításokat ad.

— Ez a dolga. Mégiscsak ő a művezető.

— Igen, de én az igazgató vagyok!

Galambos Szilveszter

FELNŐNEK A GYEREKEK

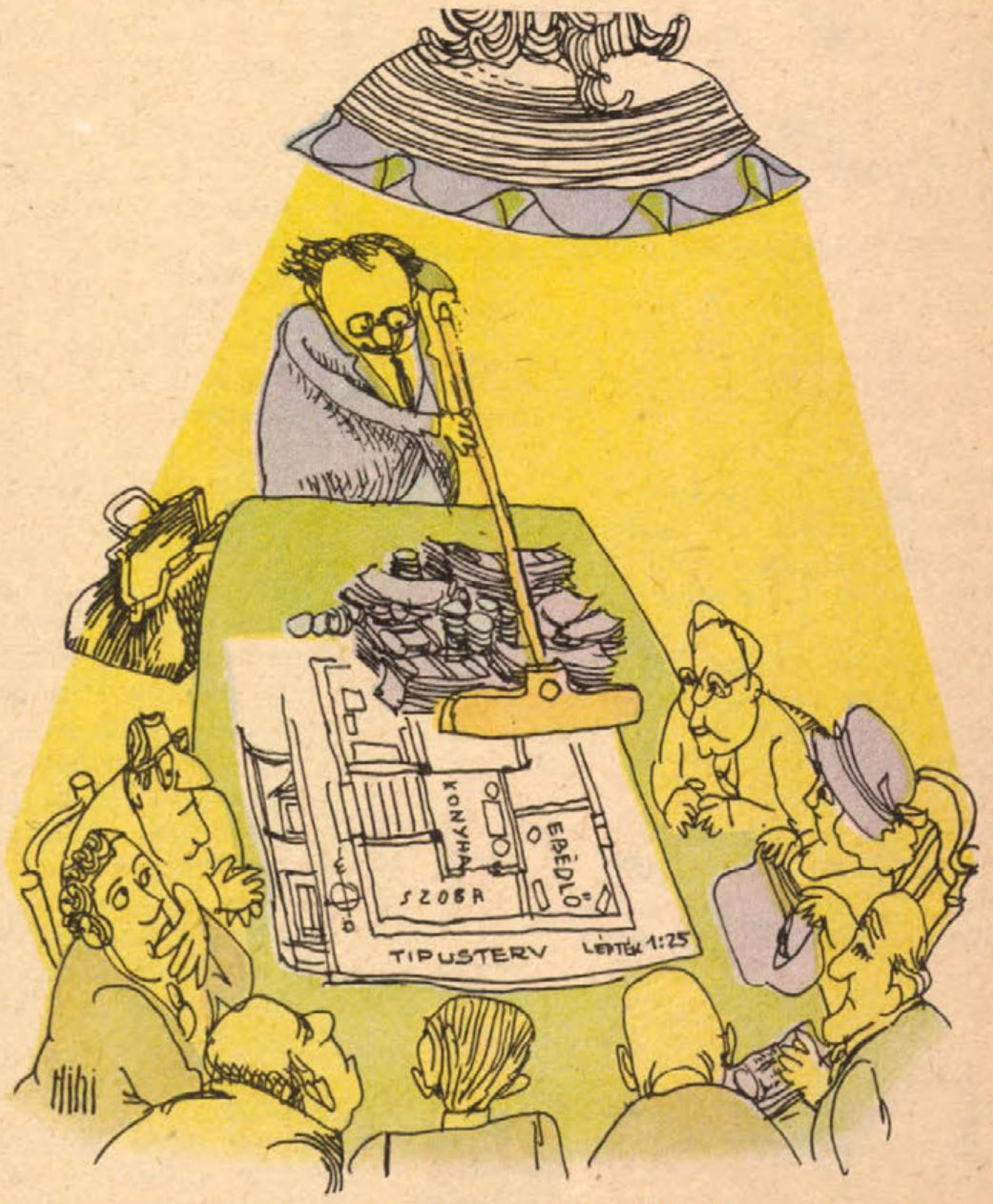

– Véletlenül van nálam néhány fénykép a lányomról...

NEM CSÜGGED

TÁRSASHÁZ-RULETT

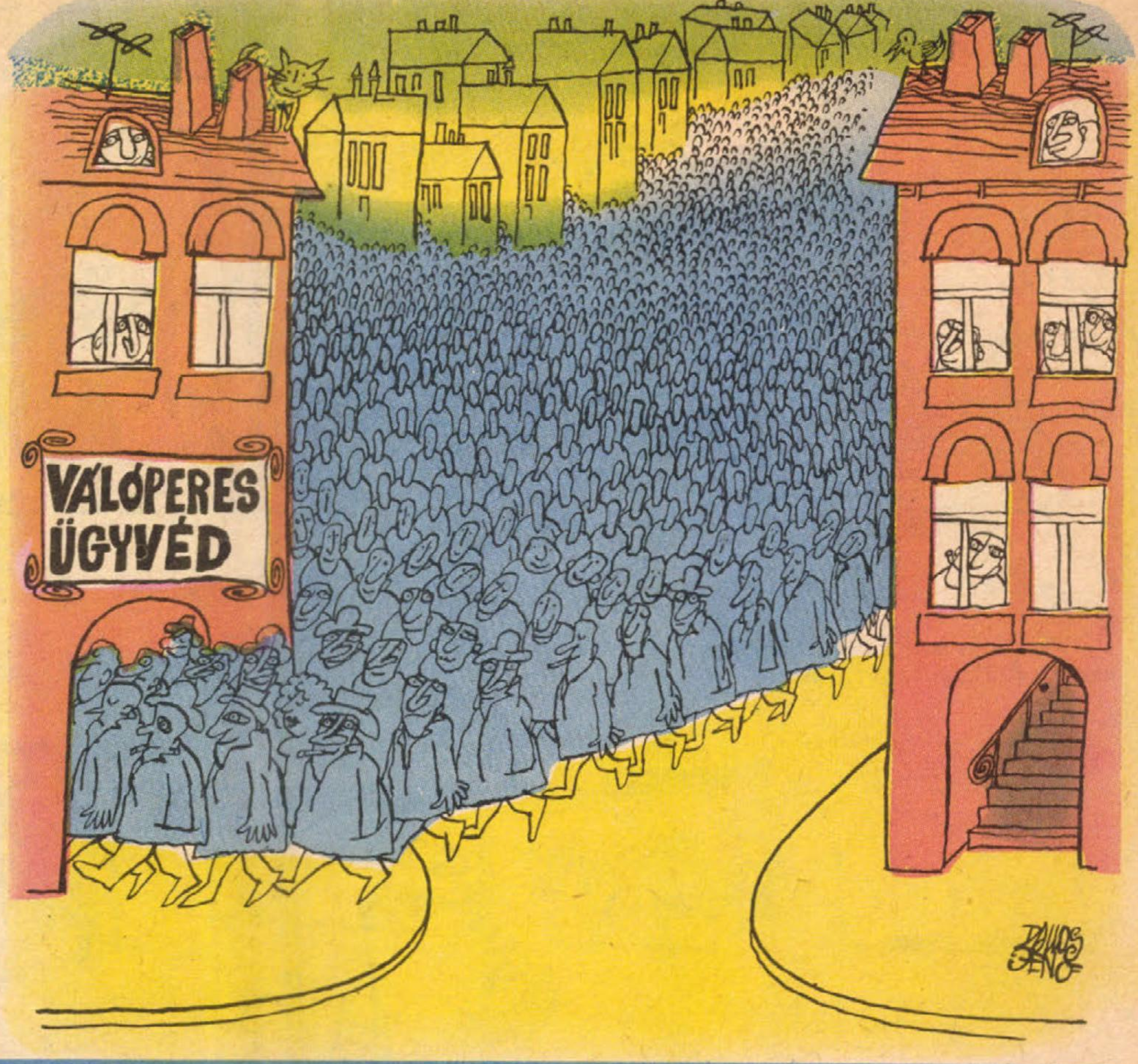

– Senki nem tesz többet?

GYŐZTESEK

NAGY KONJUNKTÚRA OLASZORSZÁGBAN

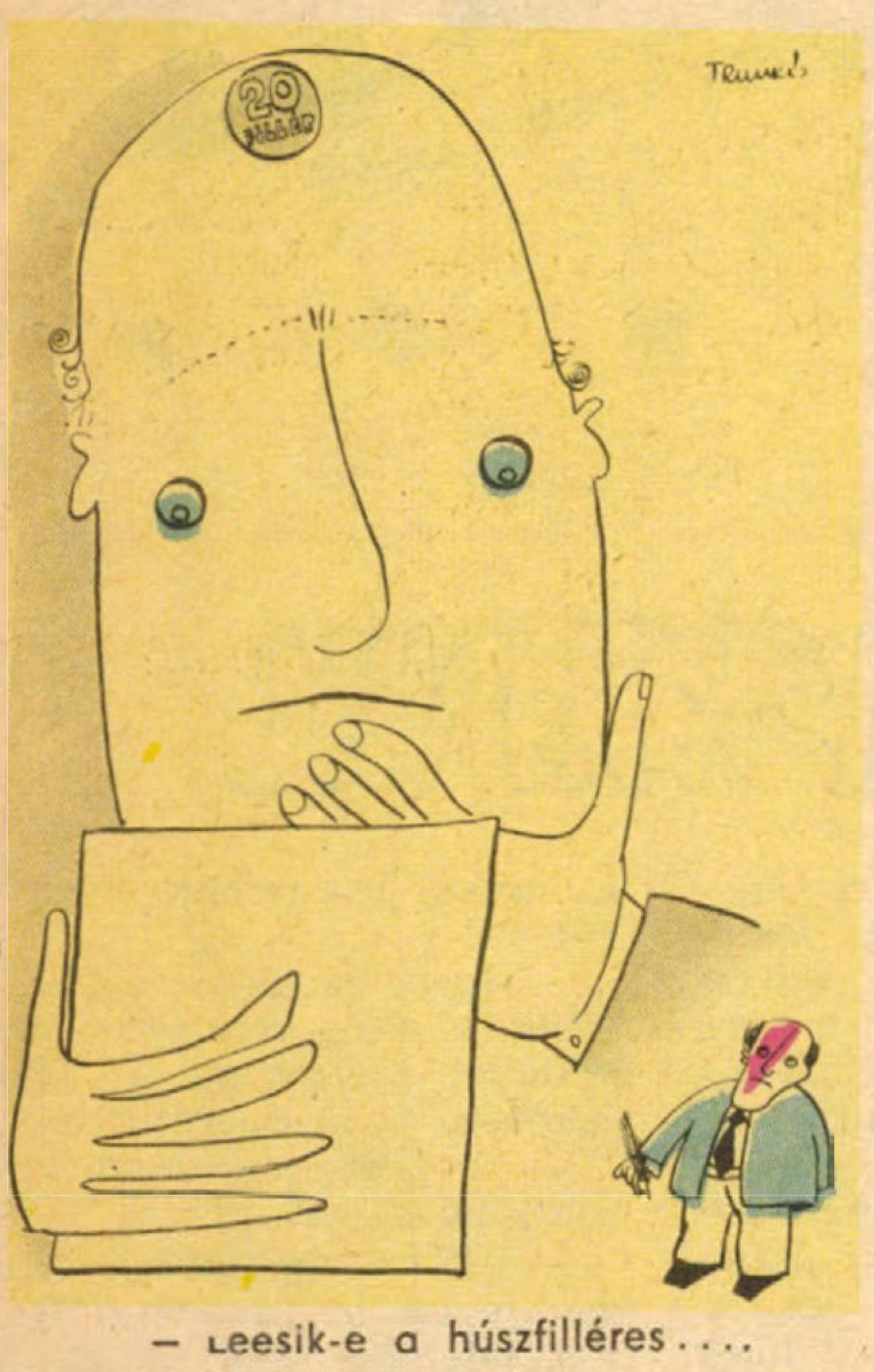

AZ AUTÓTULAJDONOS FIA

– Ebben tartsák, amíg hazavihetjük a kocsimon!

A HUMORISTA DILEMMÁJA

– Leesik-e a húszfilléres....

REGGELI MEGLEPETÉS

– Hű, az áldóját! Hogy került hozzád a medicinroller?!...

Egy és más

1

— Esztike, van egy újításom... — mondom a rendkívül nívós cukrászda nyájas kiszolgáló kisasszonyának. Szelíd érdeklődéssel néz rám. Sok éve ismer, tudja, hogy civilben nemigen szoktam tréfálni. — Arról van szó — folytatom —, hogy a tortákat övező papírszalagot tálalás előtt le kellene szedniök, mert íme, ettem két szelet süteményt, s már vagy egy negyedórája gyönyörködöm e kenőcsös, kulimászos papírcsíkokban, melyek a tányérkámon tekeregnek, nem túlságosan esztétikus látványt nyújtva. Ez a zsírpapír rendkívül hasznos és higiénikus találmány, de a süteményen csak akkor van helye, ha azokat csomagolják. Mért kell bajlódniuk az ülővendégeknek vele?

— Azonnal jövök — mondja erre Esztike, és balra el. Kisvártatva jő vissza:

— Elmondtam az üzletvezetőnek a dolgot. Az újítást nem fogadta el.

— Mindjárt sejtettem — mondom erre én.

— De a szerkesztő úr süteményéről — mondja erre ő — ezentúl le fogjuk venni.

— Esztike, én nem a magam kényelméért, hanem az általános civilizációért küzdök. Speciális bánásmódra nem tartok igényt. Szabad érdeklődnöm az elutasítás oka felől?

— Az üzletvezető azt mondta, hogy mivel mi pénzzel is dolgozunk, nem érhetünk hozzá a süteményhez.

— Hát maguk teszik tányérra a rendelt tortákat?

— Nem. A konyhán teszik a tányérra.

— És a konyhán is dolgoznak pénzzel?

— Ott nem.

Kész.

2

— Okos embernek tartod magadat? — kérdezi barátom, Ervin.

— Feltétlenül. Nem vagyok lángelme, de jó kis fejem van. Miben lehetek a szolgálatodra?

És elmondja a gondját-baját. Karácsonyra kapott ajándékba egy hatalmas, kovácsoltvas hamutartót, mely tömzsi lábakon áll. Ormótlan, ízléstelen jószág, hasznavehetetlen, mert sok helyet foglal el az asztalon, karcolja a politúrt, nehezen tisztítható. Igen ám, de Annuska hozta, a bejárónő, évek óta házának oszlopa és gyámolítója. Annuska férje készítette a hamutartót a tulajdon két kezével, sok-sok munkával, tiszta szeretetből. Mi legyen vele? — mármint a hamutartóval. Eleinte feltette a szekrény tetejére, de Annuska mindig visszateszi. Kidobni nem meri — mit mond Annuskának, hová tette? Könnyen vége lehet a barátságnak. Ugyanez okból el sem ajándékozhatja. De ránézni sem bír. Végső elkeseredésében egy reggel azt mondta Annuskának, hogy az Iparművészeti Múzeum érdeklődik a hamutartó iránt, mit szólna a férje, ha beadná, legyen közkincs. Annuska azt felelte: a férje büszke lesz, és menten csinál egy másikat. Mi itt a teendő, van-e más kiút, mint az öngyilkosság? — kérdezte végül Ervin, és reménykedve nézett rám. Azt feleltem:

— Gondolkozom a dolgon, és huszonnégy órán belül felhívlak telefonon.

Ennek már két hete. Csak véletlenül ne találkozzam vele.

3

Becses személyem testmagassága kereken 180 centiméter. Hórihorgásnak ezek szerint nem minősülök, de ahhoz elég, hogy még a legrosszabbul épített mozi nézőterén is zavartalanul élvezhessem a filmet (ha egyébként élvezhető). Egyszer-másszor megesett ugyan, hogy egy kétméteres óriás ült előttem, s forgathattam a nyakamat jobbra-balra, de efféle sorscsapásban már évek óta nem részesültem. Ellenben a múlt héten...

Ellenben a múlt héten egy kis emberke került elém. Ez a kis emberke olyan kicsi volt, hogy nem látott volna az előtte ülőtől semmit, ezért hát levette a télikabátját, ügyesen ülőpárnát hajtogatott belőle, felkapaszkodott rá, s ezzel eltakarta előlem a csillagos eget is. Micsoda jogtiprás! — mérgelődtem magamban. A békés együttélés arculcsapása! Mert ha egy kosárlabdázó ül elém, nem szólhatok egy szót se. A véletlen kegyetlen játéka. Mint a földrengés vagy a szökőár. Bele kell törődni. De ez? Ha ez jogos, akkor akár egy ládát is hozhat magával, s arra ül. Vagy — ha kedve szottyan — állva nézi a mozidarabot. Végül is úgy döntöttem, hogy szelíden tiltakozom. Megkocogtattam a hátát:

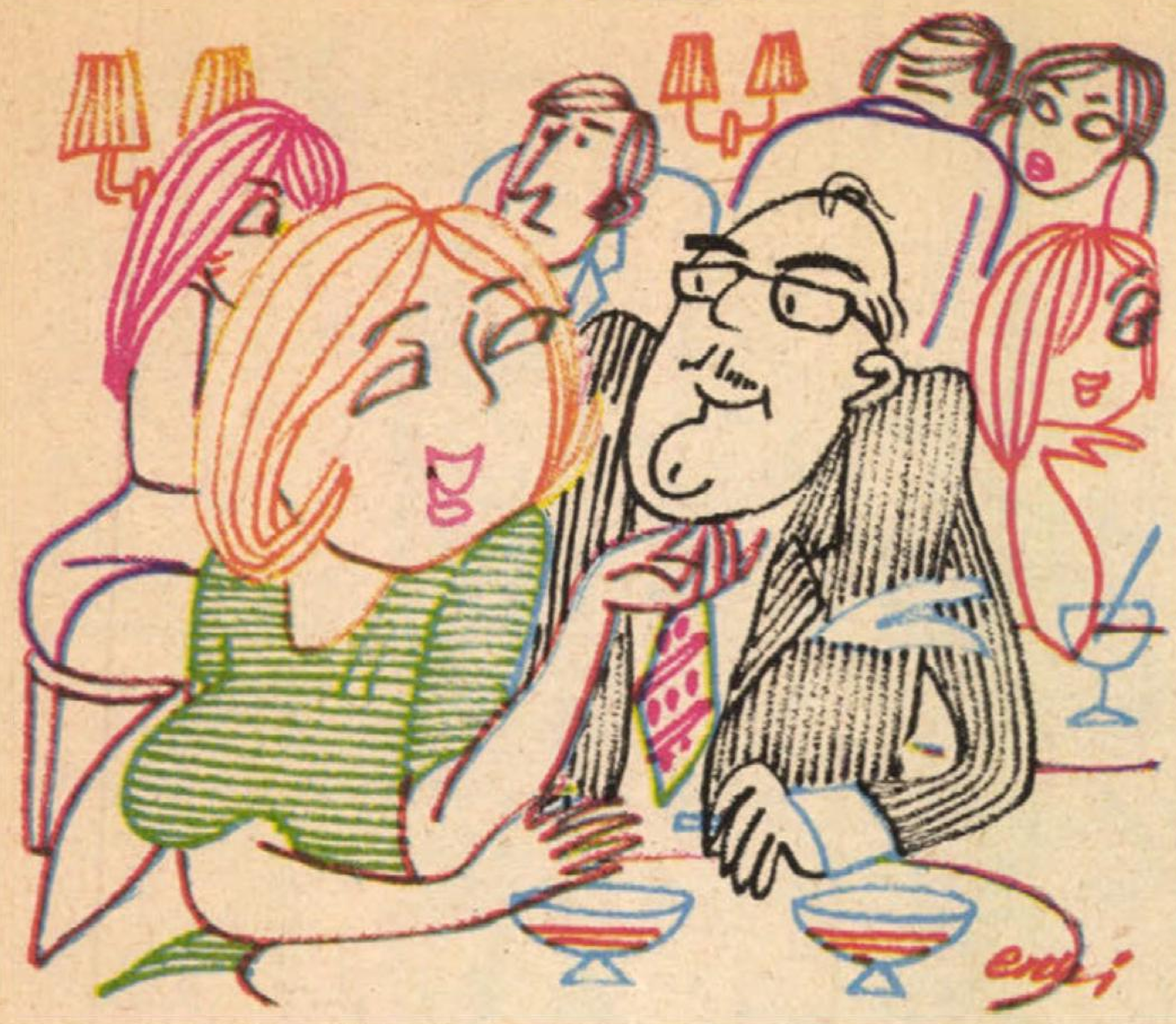
— Már bocsánat, uram — súgtam a fülibe —, de túl nagy párnát méltóztatott gyártani. Semmit sem látok a filmből.

— Vastag a szövet — felelte higgadtan, és tovább nézte a filmet.

Én meg az ő hátát.

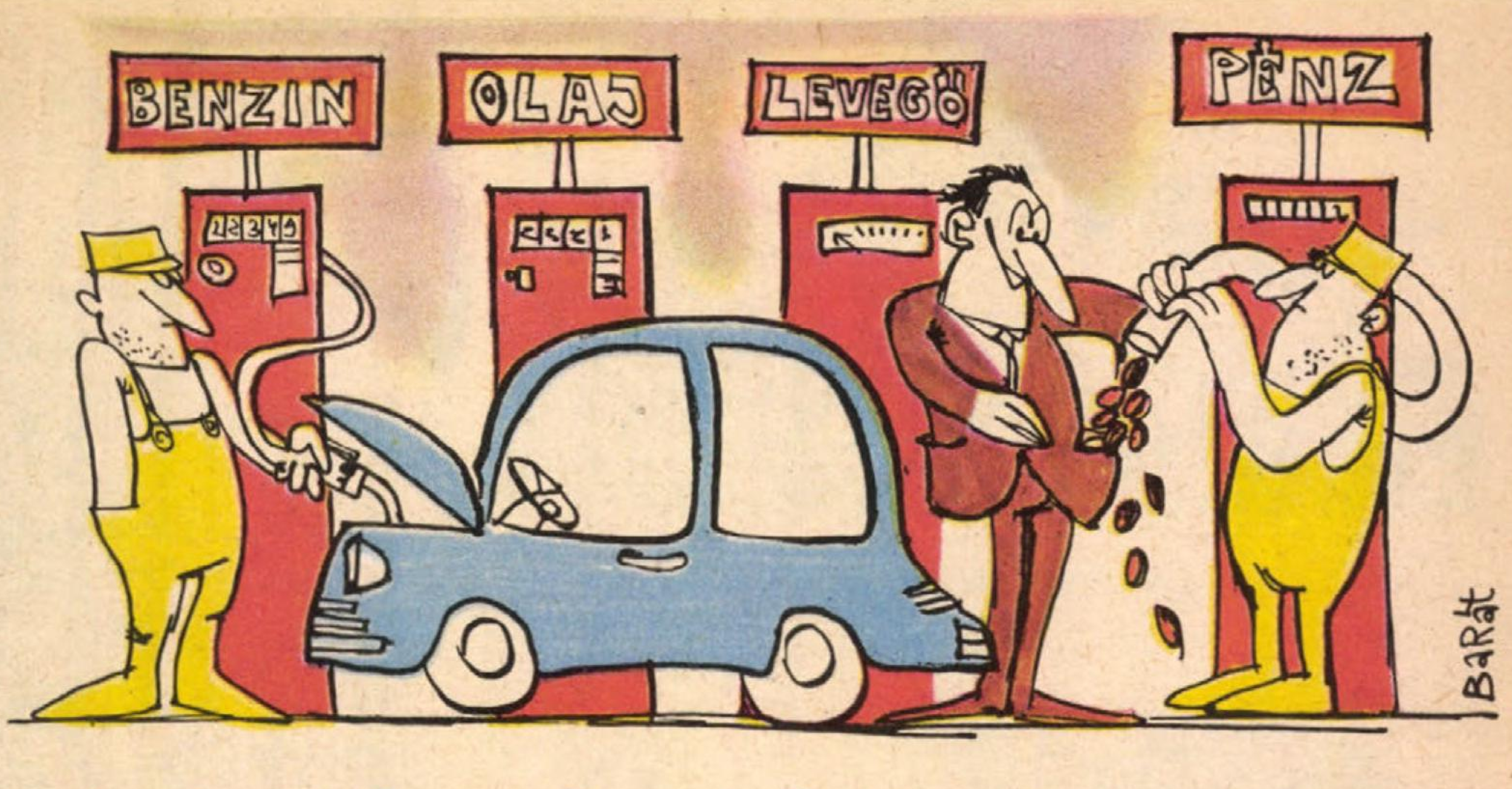
(t.)

PESTI UDVARLÁS

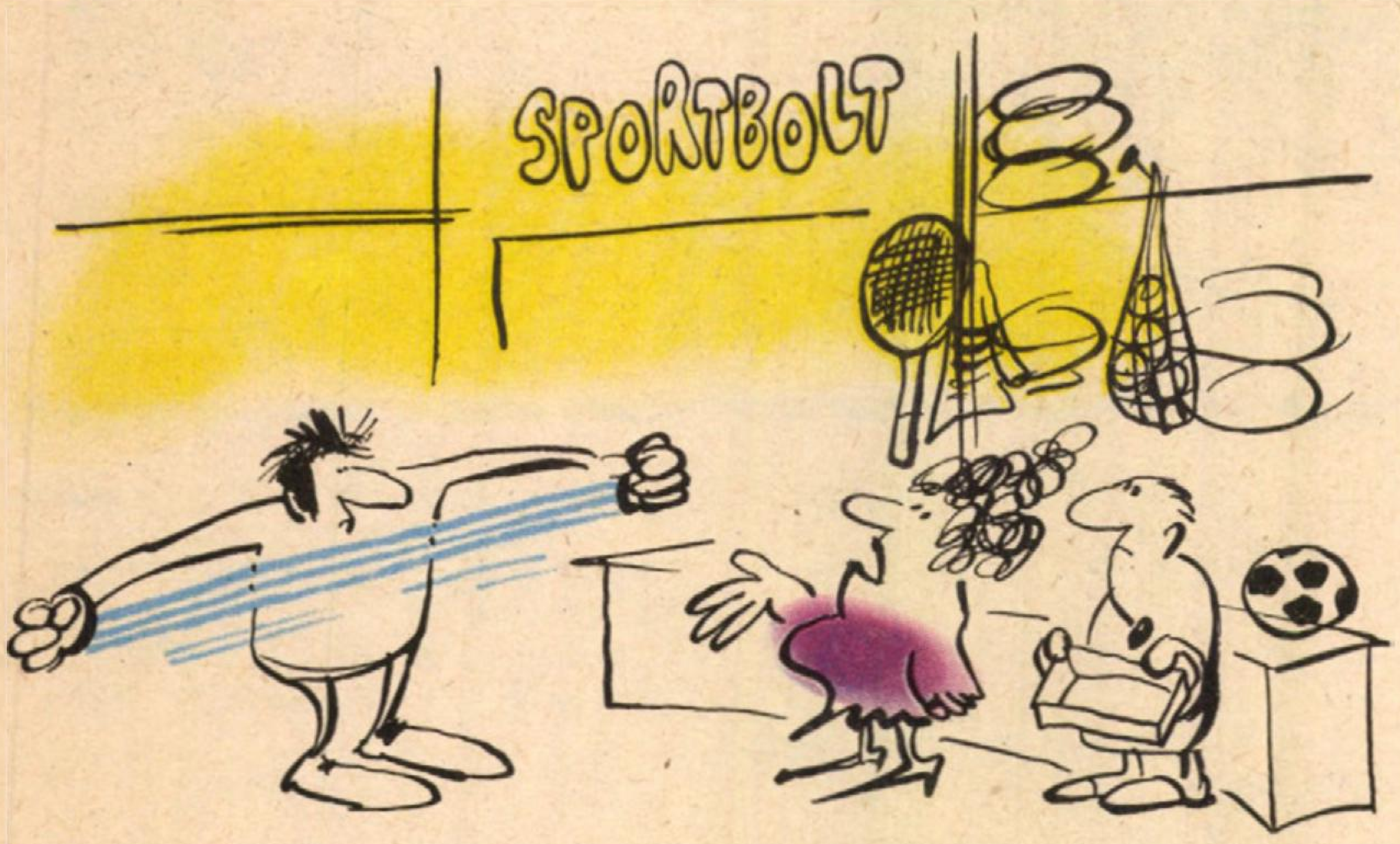

– Pista, ha maga ilyen nagy hóhányó, miért nem jelentkezik a Köztisztasági Hivatalnál?

ESZMÉNYI TÖLTŐÁLLOMÁS

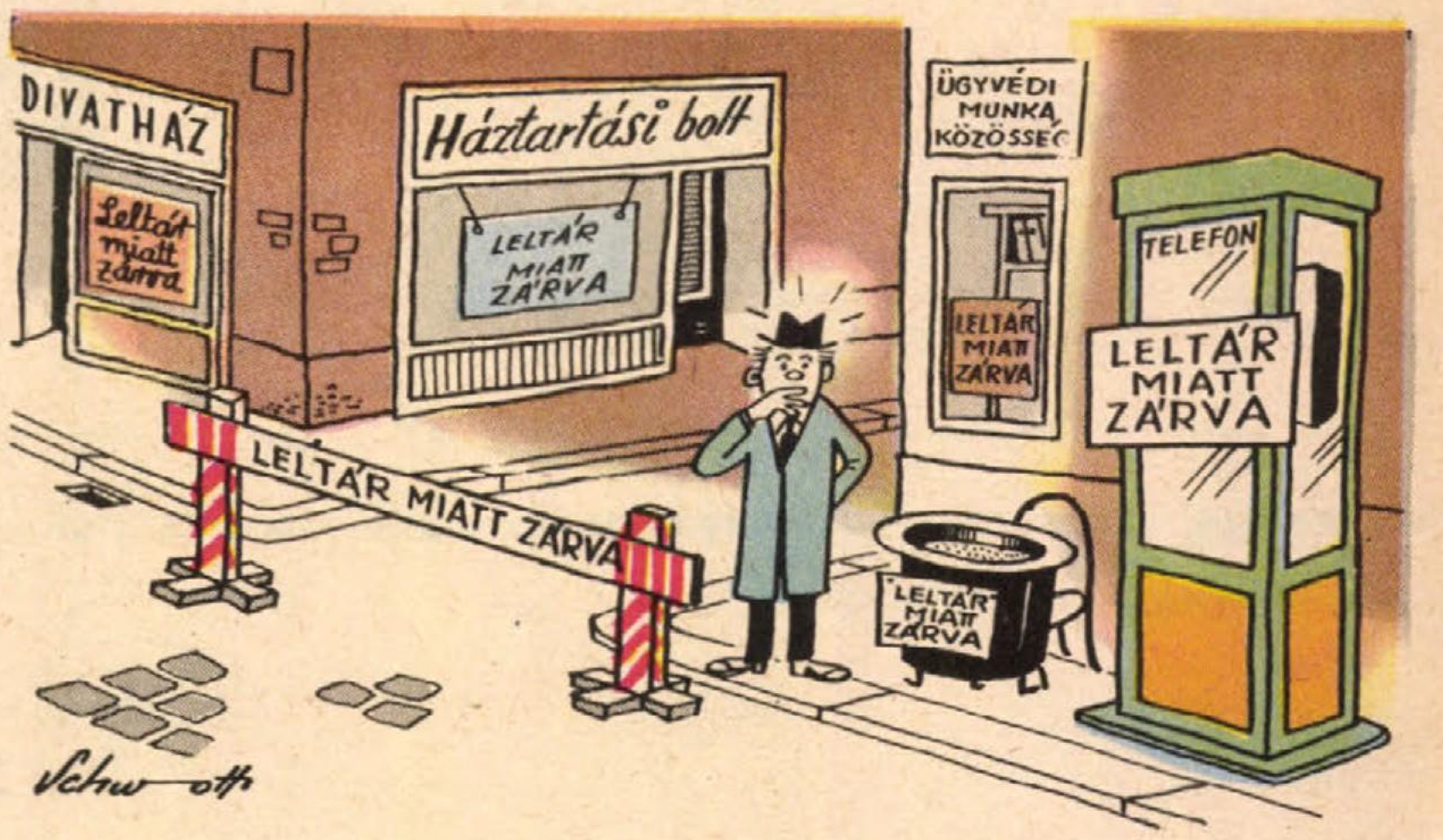

EXPANDER

– Nem vehetjük meg, fiacskám. Ennyi helyünk nincs az új, modern lakásunkban!

JANUÁR

HUMORÜGYBEN FÓNAY MÁRTÁNÁL

Az 5-ös autóbusz zsúfoltságában, fél lábon állva beszéltük meg találkozásunkat, kaptam szíves meghívását. Ő nem soká állt, egy középkorú férfi, amint észrevette, sietve átadta neki a helyét. A kísérő szöveg így hangzott: „A művésznő kényelmesebben fog utazni, nekünk pedig több helyünk lesz."

— Megírhatom ezt a kissé csípős „bemondást"?

— Engem nem csípett. Megszoktam, hogy az emberek szeretnek viccelődni velünk, komikus színészekkel. Kipróbálják, vajon a színpadon kívül is értjük-e a tréfát. Én értem.

— A tréfán kívül pedig még azt is megérti a hasonló esetekből, hogy menynyire népszerű.

— Látja, én ezt sem szégyellem.

— Ezt tréfán kívül mondja?

— Igen. Sajnos akadnak — szerencsére nem sokan —, akik azt hangoztatják, hogy az igazi művész sosem népszerű.

— Ezt elsősorban — gondolom — az „igazi művészek" mondják és . . .

— . . . és azok, akik olyan nagyon értenek az igazi művészethez. Talán már közhely — azt hiszem, ebben a humorügy-sorozatban is szó volt róla —, hogy nevettetni legalább olyan művészet, mint megrendíteni. Nem beszélek a megkönnyeztetésről, mert az talán a legkönnyebb.

— Ez a vallomás a maga szájából hiteles, hiszen jól emlékszem néhány drámai szerepére. Például az *Ármány és szerelem* Millernéje ma is előttem van.

— Jó a memóriája, hiszen annak már . . . Hűha! lassan húsz éve. No de hagyjuk a sóhajtozást, inkább folytatom a „vallomást". Akkor, a nyárba nyúló színházi évad végén Millernével párhuzamosan játszottam a margitszigeti színpadon valami zenés komédiában (a címére már nem emlékszem) egy ápolónőt. Esküszöm, nagyobb drukkban léptem a közönség elé abban a bolondozásban, mint a schilleri tragédiában. Éppen ott, a művészi drukkon kívül, egy alkalommal privát izgalmam is volt. Valami hibás egyeztetés miatt öszszeesett a két előadás. Rémlik, hogy én a ludas lehettem, mert nem mertem szólni a szigeti színpad igazgatójának, inkább megkértem kolléganőmet, Sitkey Irént, hogy ugorjon be helyettem a Szigeten, a zenés színdarab első felvonásában, a másodikra már odaérek. Partnereimet beavattam a kegyes csalásba, és fogalmaztam egy mondatot, amely megmagyarázta a közönségnek, hogy én egy másik ápolónő vagyok, mint akit eddig látott. A darab cselekményét ez nem zavarta. Az előadás simán lement, s csak utána hallottam, hogy szegény igazgatónk majdnem beleőrült. Szokása ellenére ugyanis bekukkantott az első felvonás alatt, és meglepetten látta, hogy *jelentős mértékben* más vagyok, mint amilyennek ismert. Rohant hátra a kulisszák mögé, hogy megtudja, mi történt. Közben én megérkeztem, tehát a cinkosaim nyugodtan adták az ártatlant. Az igazgató visszament a nézőtérre, s hogy akkorra már én ápolónősködtem a gyorsan pergő előadás második felvonásában, azt hitte, a hiba az ő készülékében van.

— Magát nem tréfálták meg soha az ennyire egy időben játszott és annyira ellentétes műfajú szerepek?

— Engem nem, de a Nemzeti Színház szervezőit egyszer nagyon is. Divatban volt a hatvanas évek elején, hogy brigádműsorokkal jártuk az üzemeket, így toboroztuk a bérletezőket. Én mint a Nemzeti tagja vettem részt ebben az akcióban. Nem dicsekvésképpen mondom, de sokan a kedvemért váltottak bérletet . . . a Fővárosi Operettszínházba.

— Nyilván énekszámmal, humoros jelenetben lépett föl.

— Igen, és akkor egyébként is mint vendég nagy sikerrel játszottam a Vők iskolája című operettben.

— A közönség tehát logikusan reagált.

— A közönség mindig logikusan reagál. Történt a Zeneakadémián egy esztrádműsorban, hogy miközben Lorán Lenkével táncot lejtettünk, kiugrott a térdem, és hanyatt vágódtam. Fergeteges kacagás követte produkciómat, mert azt hitték, hogy ez is a jelenethez tartozik. Alig egy rövid perc után azonban, amikor észrevették, hogy hiába próbálok lábra állni, hirtelen halálos csend lett. Betámogattak a színfalak mögé, s folytatták a műsort. A nézők azonban nem engedték. Előbb tudni akarták, mi történt velem. Hasztalan nyugtatgatta őket a konferanszié, hogy nincs semmi komolyabb bajom, addig nem hitték el, amíg nem sántikáltam elő, s nem győződtek meg róla a saját szemükkel.

Sólyom László

NŐI DOLGOK

– Nem fázik a fejed?
– Nem. Két paróka van rajtam...

ABSZTRAKT MŰVÉSZ

– Hová tegyem a fügefalevelet?

LÁTHATÁSI NAP

– A bíróság úgy ítélt, hogy Flokit kéthetenként meglátogathatom!

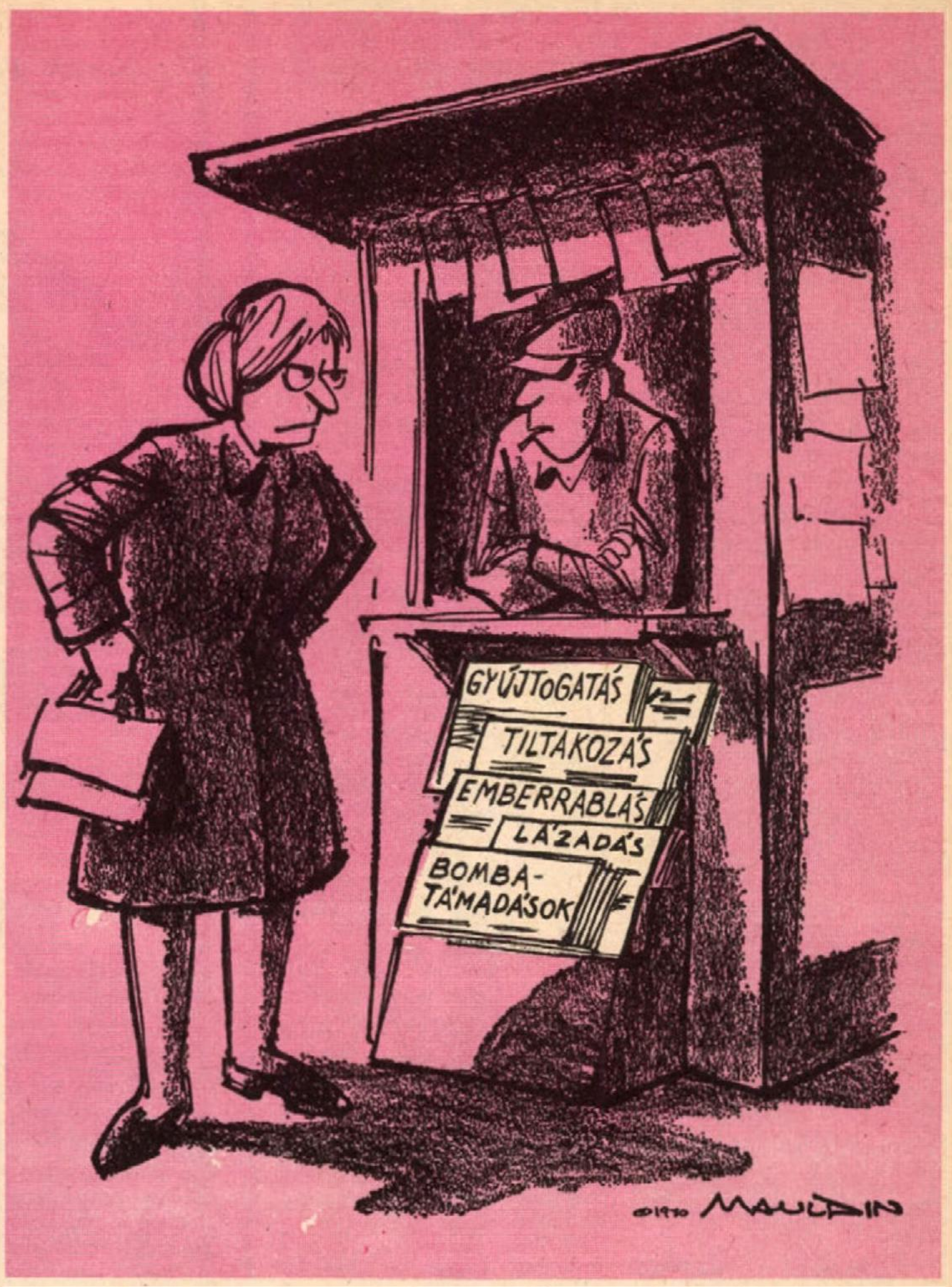
KUTYA-MACSKA BARÁTSÁG

Az angliai Manstonból jelenti a Reuter-hírügynökség, hogy egy Roy Tutt nevű állatbarátnak sikerült hosszú kísérletezések után kutyát és macskát keresztezme.

Mivel a cica angolul „cat", a kutya pedig „dog", az új állatot „dat"-nak nevezte el. (Magyarul talán citya lenne a megfelelő szó.) Az új kis állatok nagyon kedvesek, elölről kutyához, hátulról cicához hasonlítanak. Hangjuk a nyávogás és a vakkantás keveréke.

A jelentés szerint többen kételkednek a dologban, mivel Mr. Tutt nem hajlandó részleteket elmondani a nevezetes nászból, talán puszta szeméremből. A továbbtenyésztés mindenesetre nehézségekbe ütközik, mert mindkét citya nőnemű. Ilyenkor látja az ember, hogy milyen szerencsénk volt ősszüleinkkel. Képzeljük csak el, hol tartanánk, ha nem Ádám és Éva lett volna a két első ember, hanem, mondjuk, Ádám és János, vagy Éva és Juliska.

MENTEGETŐZÉS

– Asszonyom, nem mi csináljuk a híreket, mi csak áruljuk azokat...

(Az „International Herald Tribune"-ból)

A LEIGÁZOTT természet

Az ember a maga leleményességével szakadatlan harcban áll a természet erőivel, hogy legyőzze és igájába hajtsa őket. Ezt a roppant erőfeszítést az alábbi, látszólag jelentéktelen, voltaképpen mély értelmű történettel illusztrálom.

Vásároltam húsz deka dióbelet. Beletették egy papírzacskóba, jól megtömték, majd behajtogatva a zacskó füleit a kezembe nyomták.

Elindultam hazafelé. Előbb kinyílt a zacskó teteje, kihullott belőle, ami a hegyiben volt. Visszanyomkodtam a többit, nosza, kiszakadt a zacskó csücske, kipotyogott, ami az alján volt. Akkor begyömködtem a zacskó alját, persze kihasadt a közepe, ott is kikandikált néhány szem.

Visszaviszem, mondom az eladónak, jó ember, így kell ezt a drága gyümölcsöt csomagolni? Azt mondja, ez nem olyan egyszerű. A diót nagyon nehéz csomagolni. Fejlett nyugati országokban sem tudnak jobbat, pedig ott több a csomagolóanyag meg a gép.

— Milyen gép? — kérdem. — Miért kell a dió csomagolásához gép?

— A dió csomagolásához nem kell gép, de a göngyöleg gyártásához, igenis, az kell. Mert ma már hódít a műanyag, meg az alufólia, meg a polipack. Ettől mi még messze vagyunk, és különben is a dió korszerű csomagolása egyike a legbonyolultabb problémáknak. Ki kellene írni rá valami pályázatot.

Ebben lehet valami, gon-

doltam, és hazatértem a dió maradványaival.

Otthon persze kevesellték szerzeményemet, nem lesz elég a süteményhez. Penitenciaként rám rótták, hogy pucoljak meg egy marokra valót a kamrában levő dióból.

Néha ilyen kerülőutakon jut el az ember a nagy felfedezéshez.

Ahogy pucolom a diót, egyszer csak a következő tűnik fel nekem.

Milyen gondosan csomagolták be ezt a diót! Mármint ezt az eredetit, amit a kezemben tartok.

Először is csináltak neki egy zöld védőburkolatot, puha, rostos anyagból. De ez még nem volt elég. Utána még egyszer becsomagolták — korszerűen! — vastag csonthéjfélébe, nehogy az értékes dióbél megsérüljön. Az ám, de még arra is gondoltak, hogy a göngyöleg (nem tudom, műanyag, polipack vagy alufólia-e), a középén szépen összeragadjon, de csak annyira, hogy egy erélyes mozdulattal feltörhető legyen. Ez még nem minden. A dióbelet két teljesen egybevágó féltekére osztották, s a két részecskét belül finom hártyaszerű választófallal elkülönítették, hogy az egyik fele meg ne sértse a másikat, vagyis még belülről is illőn adjusztálták az árut.

Majd minekutána ez megvolt, jött az ember a maga leleményességével, az egészet beleöntötte egy otromba papírzacskóba, aminek előbb kinyílt a teteje, aztán kiszakadt az alja és a közepe.

A természet igába lett hajtva.

Novobáczky Sándor

ÖZVEGY PÓKAINÉ SZABADSÁGA

A hivatalban meglepően nagy volt a sürgés-forgás, annak ellenére (vagy tán éppen azért?), hogy nem volt félfogadás. Mindenki a legfontosabb év eleji teendővel: az évi szabadság beosztásával volt elfoglalva. Ez nagy koordinációs tevékenységet igényelt. A férjeknek például egyeztetni kellett a dátumokat a feleség és az ultipartnerek munkahelyeivel is, hogy egyszerre kérhessenek beutalót az üdülőbe. Aztán mindenkinek egyeztetnie kellett az időpontokat a saját helyettesével is, na, nem azért, hogy kölcsönösen helyettesíteni tudják egymást, hanem hogy egyszerre menjenek szabadságra, így zavartalanabbul pihenhetnek, nem tudja időközben az egyik a másikat megfúrni a hivatalban.

Egyedül özvegy Pókainé ült nyugodtan kipárnázott székén, s végezte rendes napi munkáját, a számlakönyvelést. Miközben mindenki ide-oda szaladgált, telefonálgatott, ő fel sem kelt párnáiról. Szobatársai nem tudták mire vélni ezt a nagy nyugalmat, s végül az egyikük megkérdezte:

— Maga mikor megy szabadságra, kartársnő?

— Azt nekem mindig mások szabják meg.

— De hiszen, tudtunkkal, teljesen egyedülálló...

— Éppen azért.

— Hát ki rendelkezhet az ön szabadságával?

— Például a Gázművek, a Vízművek, Elektromos Művek. Bizonyára maguk is szoktak olyan cédulácskákat kapni, amelyeken egyik vagy másik Művek értesíti jámbor fogyasztóját, hogy „a mérőszerkezet szabályszerű harántfekvésének ellenőrzése céljából", vagy más, hasonlóan fontos ügyben, szakközegek ekkor és ekkor felkeresnek majd, a jelzett napon valaki feltétlenül tartózkodjék a lakásban... Ilyenkor mit tehet az ember, kivesz egy nap szabadságot, és várja a szakközegeket.

— Ez nem lehet több évente 3—4 napnál.

— Aztán mindig akad valami elintézni való a tanácsnál vagy más hivatalban. Mivel ott is olyankor van munkaidő, amikor nálunk, ezt is csak a szabadságomból oldhatom meg. Két-három napot ez is elvisz. Na és a tüzelő...

— Az is egy nap.

— Egy nap csak a megrendeléshez elég. Egy másik akkor kell, amikor a tüzelőt hozzák. Egy harmadik, amikor elmegyek reklamálni, hogy a tüzelő kevesebb, a por viszont jóval több a kelleténél. A negyedik napot akkor kell kivennem, amikor kijönnek ellenőrizni, jogos-e a reklamációm. Az ötödiket pedig akkor, amikor a pótszállítmány megérkezik.

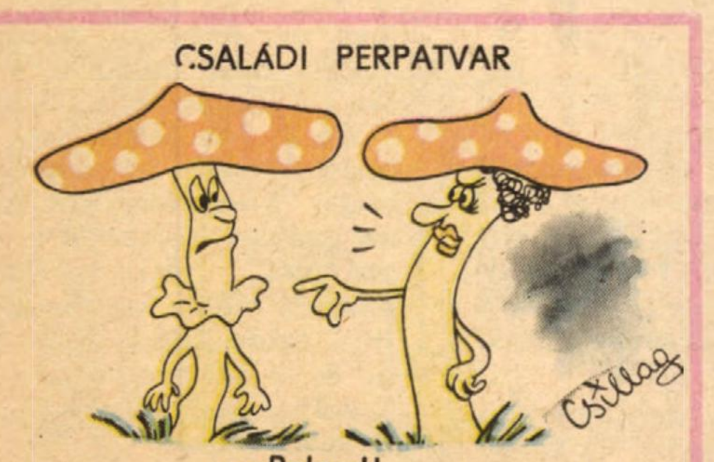
— És a fennmaradó napok?

— A lakásban mindig elromlik valami: a fürdőkád lefolyója, a mosógép, a telefon, az ablakroletta. Hívni kell a szerelőt a házkezelőségtől, a Gelkától, a postától, a sarki ktsz-ből. Ők is, természetesen, csak reggel 8 és délután 4 óra között jönnek, tehát a fogadásukra szabadságot kell kivenni. Ez is évente átlag négyszer előadódik...

— Akkor négy nap megint ugrik a szabadságból.

— Négy? Legalább nyolc! Olyan csoda énvelem még soha nem esett meg, hogy egy szerelő mindjárt az első megígért időpontban megjelent volna...

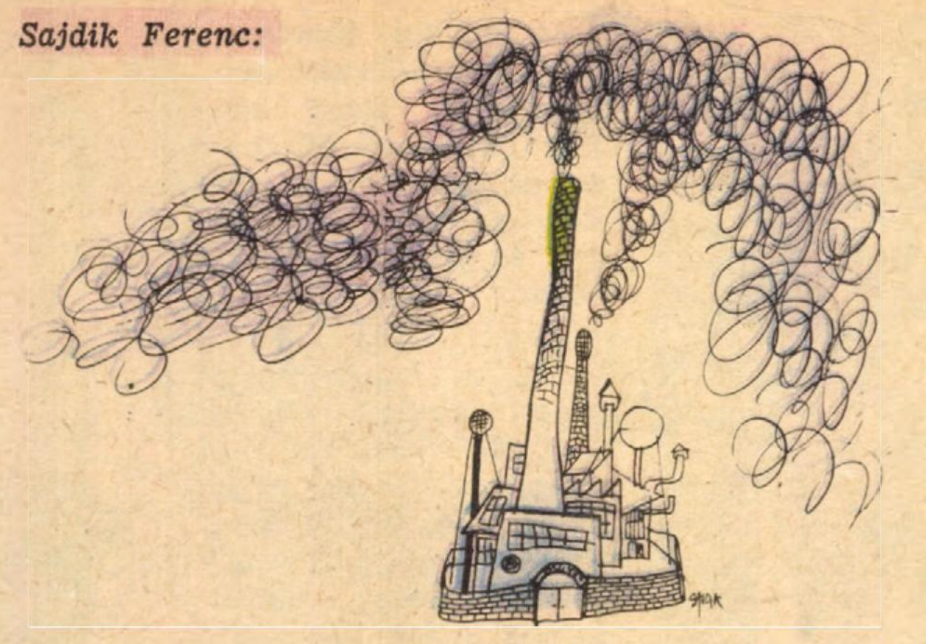
Radványi Barna

– Bolond!...

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:
Milyen iparágat fejlesztenének?

Sajdik Ferenc:

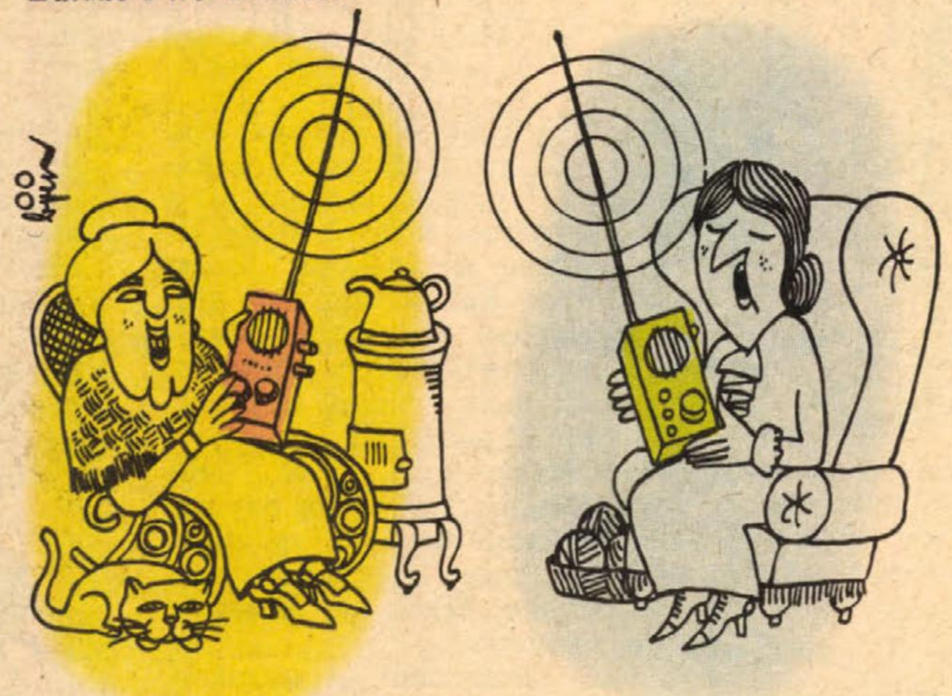
– Olyant semmiképpen sem, amelyiknek szaga van.

Erdei Sándor:

– A fodrászipart.

Balázs-Piri Balázs:

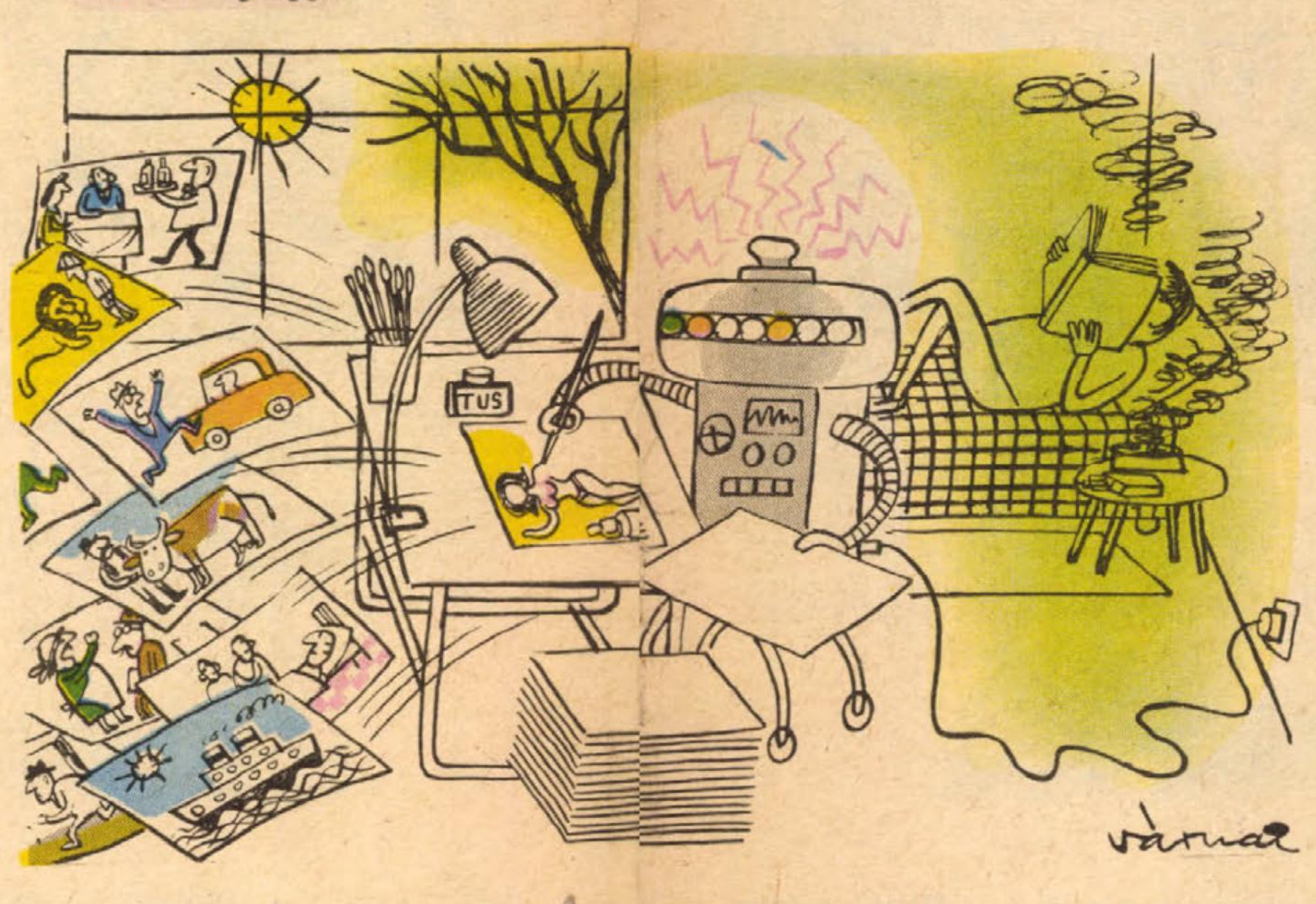
– A híradástechnikát.

Takács Imre:

– Egy teljesen új iparágat javasolnék!

Várnai György:

– Az elektronikus robotgépeket gyártó ipart.

Hegedűs István:

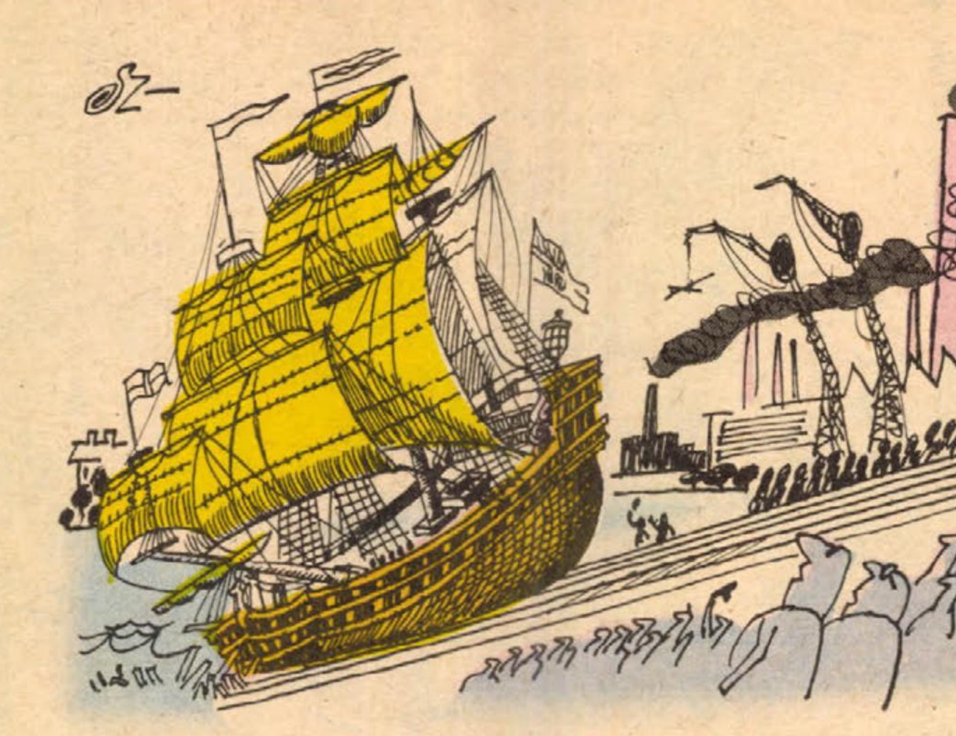
– A léghajógyártást, mert már elegem van a gázolásokból...

Dallos Jenő:

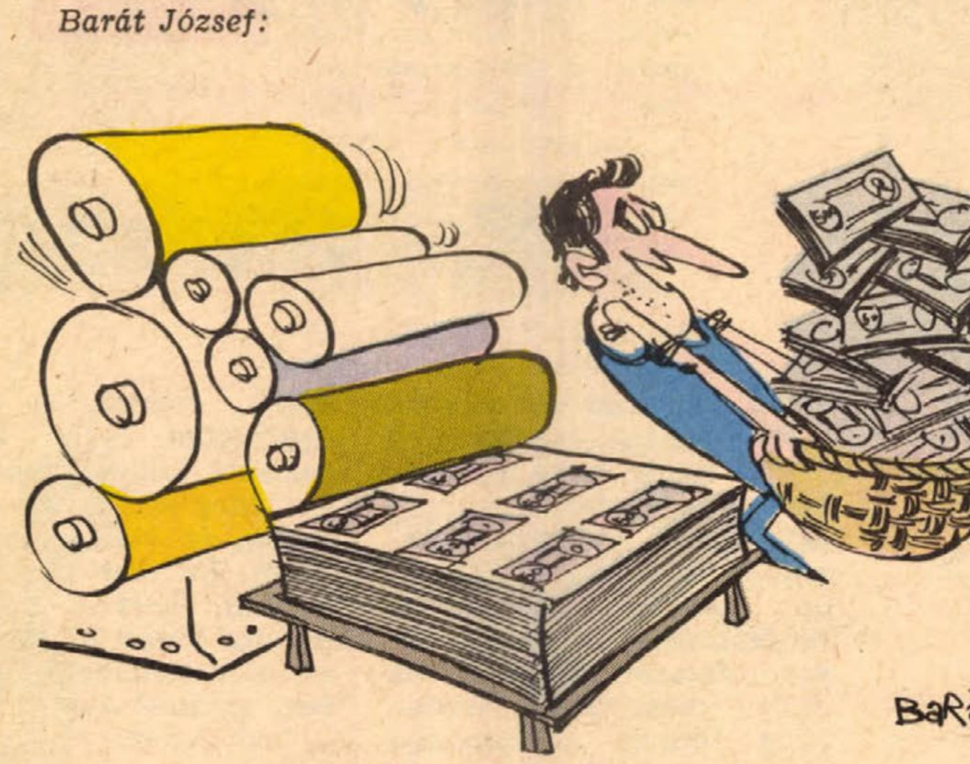
– A konzervipart.

Szűr-Szabó József:

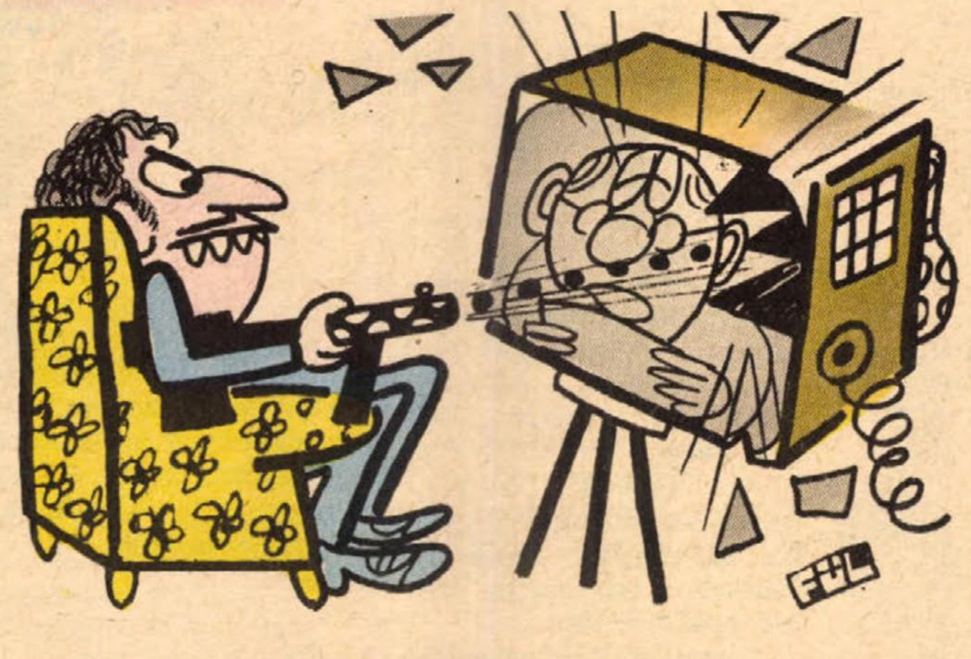
– Amivel meglephetnénk a világot!

Barát József:

– A dohányipart

Fülöp György:

– Vagy a szórakoztató ipart, vagy a fegyvergyártást.

Tót Gyula:

– A papíripart...

MEGMENTHETŐK

Kérdem én, akadt-e közöttünk, jobb érzésű magyar tévénézők között olyanynyira elidegenedett, elsivárosodott néző, akinek ne fogta volna szívét marokra a részvét, amikor a képernyőn megpillantotta valamelyik táncdalénekesünket?

Bizton merem állítani, hogy minden valamirevaló tévénézőt mély szánalom járta át a szánandó fiatal teremtések sorsa miatt. Olyiknak még szeme is könnybe lábadt, amikor megpillantotta rángatózó tagjaikat, fel- és alá ingó fejüket.

Ilyen fiatalok... és máris ennyire betegek!

Eleinte, mikor még csak egy-két táncdalénekesünk vitustáncát láttam, azt hittem, egyéni balsors, megindító, ám mégiscsak egyedi tragédia szemtanúja vagyok.

Ám, amikor egy-egy monstre táncdalszemlén vonultak fel, elfacsarodott szívvel kellett meggyőződnöm: valamennyien ugyanabban a szörnyű kórban szenvednek. Mindannyian egyformán rángatják fejüket, egyformán hányják-vetik tagjaikat.

Szegénykék — gondoltam, hiába öltöznek tetőtől talpig csillámba, lurexbe, csipkegallérba, bársonytunikába, cilinderbe, aranyba és masniba, a fény, a gazdagság, a pompa mit sem ér, ha nincs egészség.

No de ma már mindez meddő, felesleges okoskodás! Akár így, akár úgy — a lényeg: megnyílt számukra a gyógyulás útja!

Saját szememmel győződtem meg róla.

Először a nagy svájci parádéesten kezdtek a remény csírái kibontakozni lelkemben a tévé előtt. Sorra vonultak fel a parádésnál parádésabb külhoni táncdalénekesek, valamennyi élete bimbójában, és — egynek se rángatózott a feje, egynek se vonaglottak tagjai. Valamennyi szépen, nyugodtan végigénekelte dalát úgy, hogy még mikrofont tartó keze sem remegett. Már akkor keresztülvillant agyamon — lehetséges, hogy mint egyszerű tévénéző szemtanúja lehetek korunk egyik nagy orvosi felfedezésének?

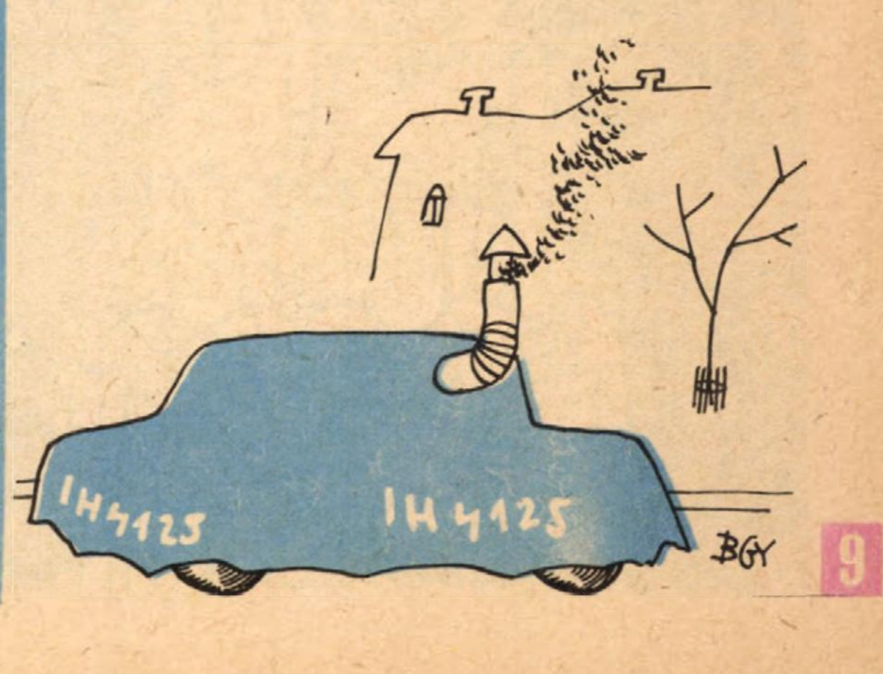
A remény a napokban bizonyossággá vált: a híres, ugyancsak külhoni táncdalénekesnő tévéműsoránál. Ő sem hányta-vetette tagjait, teljesen nyugodtan viselkedett, vonaglás nélkül dalolta végig műsorát. A két eset egymás után nem lehet véletlen műve! Most már biztos voltam: valamelyik nagy kutatóorvos, Pasteur, Ehrlich, Robert Koch méltó utóda felfedezte a táncdalénekes-kórt gyógyító írt. Orvosi Nobel-díjat neki!

A következő gondolatom már — mint lelkes honleánynak — saját hazám felé fordult: de hiszen akkor a mi fiatal táncdalénekeslányainkat-fiainkat is meg lehet menteni!

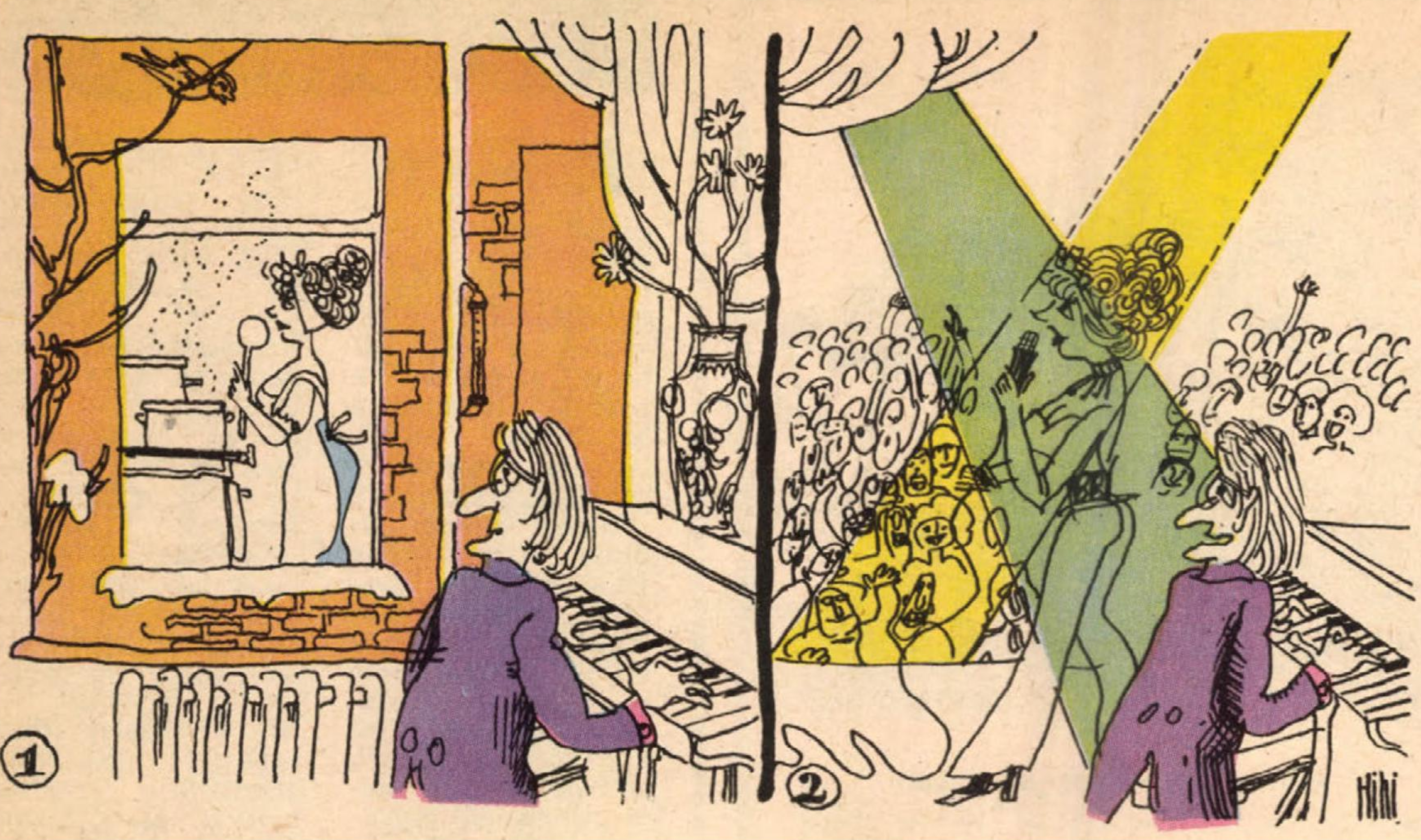
Kérő szóval fordulok a magyar társadalomhoz: akár gyűjtés útján is, de adjuk össze a gyógyszerért szükséges valutát. Hiszen fiatal emberéletekről van szó. Minden bizonnyal ők is búslakodnak sajnálatos fogyatékosságuk miatt. Milyen boldogok, milyen hálásak lennének...

Kertész Magda

SÜRGŐSEBB VOLT A LAKÁSNÁL

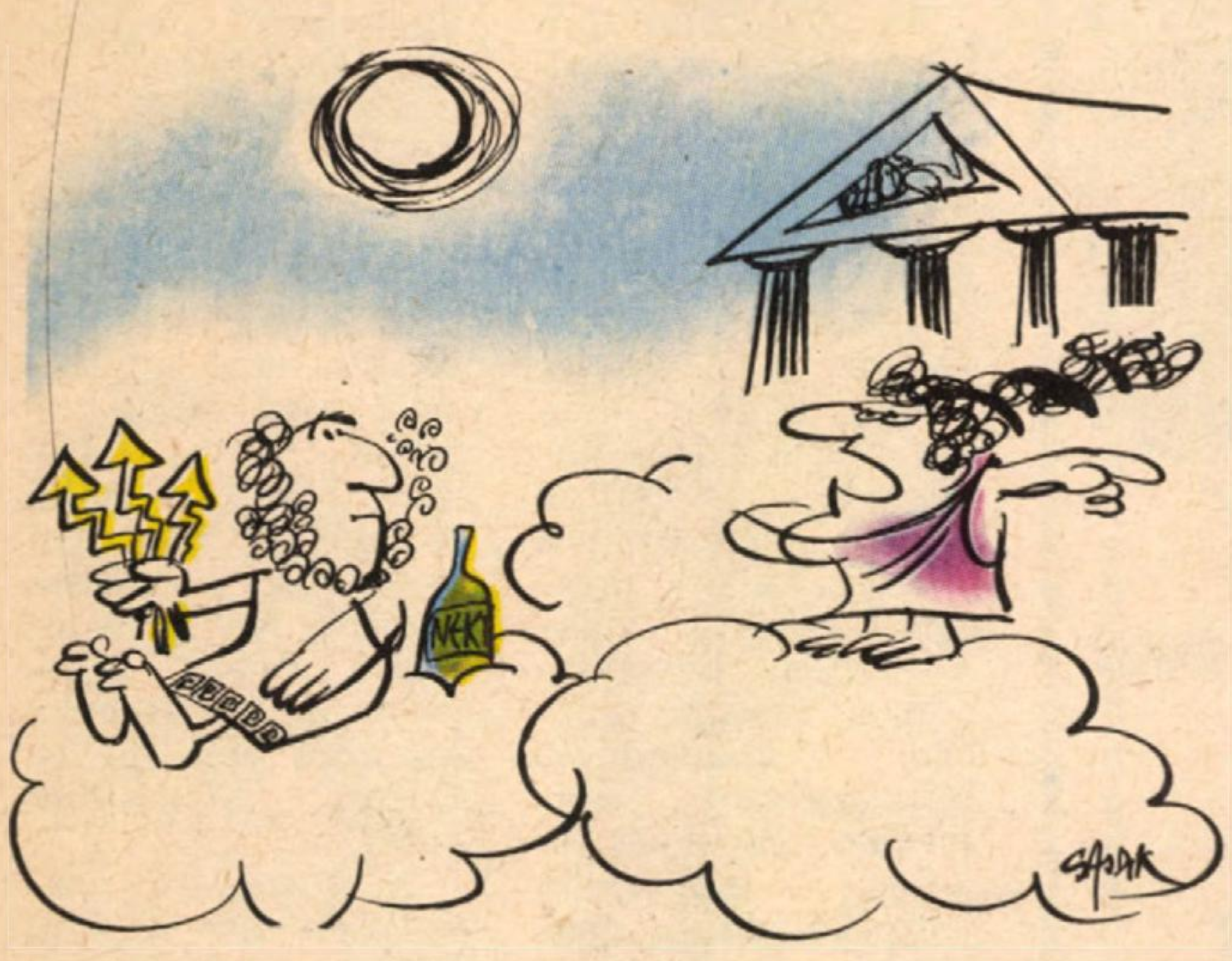
GYORS KARRIER

STÍLUSOS HIRDETÉS AUTÓBUSZON

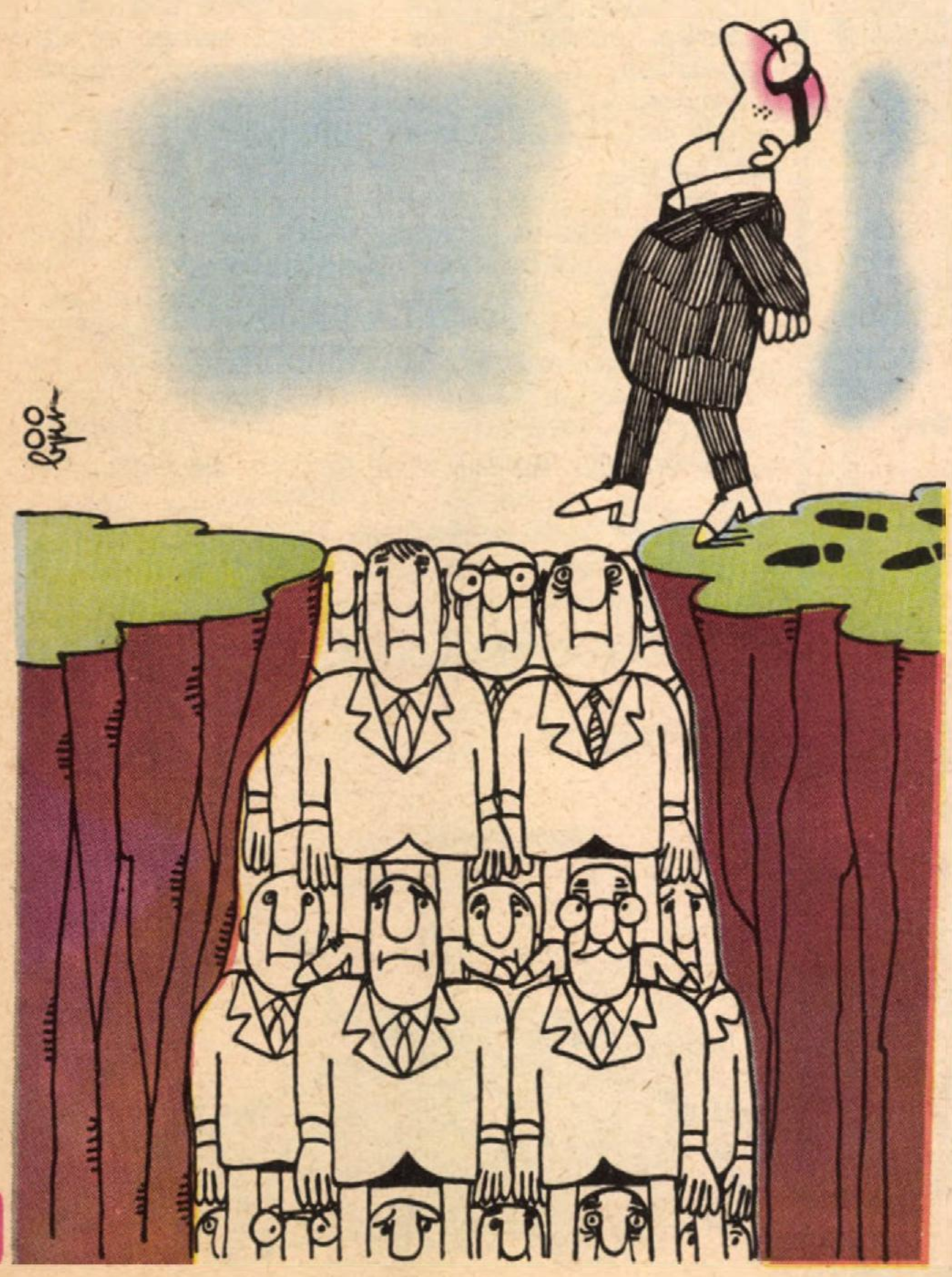

ZEUSZ FELESÉGE

– Csak szórod a vacak villámaidat, de a konyhában minden reggel nekem kell begyújtani...

A NAGY EMBER ÉLETÚTJA

jók az emberek

Hála a jó sorsomnak, újfent lehetőségem nyílt, hogy az emberiség nemes segíteni akarásáról meggyőződhessek. Nem felvágni akarok, de akkora lumbágóval rendelkezem, hogy egy orvosprofesszor mind a tíz ujját megnyalná utána. Mint tudjuk, a lumbágó alattomos fájdalom, mely állítólag a gerincoszlopban székel, de az embernek a nagylábujjától a feje búbjáig nyilall. Egykor délceg termetem olyan lett általa, mint egy sóskifli, így lumbágómról az is értesülhetett, akinek nem vonítottam a fülébe.

Első utam természetesen az orvoshoz vezetett, aki rendkívüli módon sajnálkozott, és elmondta: ha őt elkapja a lumbágó, akkor vasalódeszkán szokott feküdni és borogatja, de a borogatás nem biztos, hogy használ. Végül is megállapodtunk, hogy abba is csapjon bele az a sistergős istennyila, aki a lumbágót kitalálta.

Araszolva vonszoltam magam az utcán, amikor egy nénike lépett mellém:

— Lumbágó?

Bólintani akartam a fejemmel, de nem sikerült. A néni azonban megértette:

— Nekem is van — mondta büszkén. — Forró fürdőt, kedveském. Amilyet csak elbír...

Főttem a vízben, amikor berontott a szomszéd:

— Megőrült? Lumbágóval vízbe? Azonnal ugorjon ki a kádból!

Ezen röhögnöm kellett volna, de nem mertem. Leengedtem magamról a vizet, megszáradtam, és arra gondoltam, hogy kibontom a kád oldalát, és a lyukon kihengergőzöm, de lejött a negyedikről egy asszonyka:

— Na, emeljük ki szegényt. Nekem is szokott lumbágóm lenni. Masszíroztatni kell — tanácsolta.

— Megtaposni! — tette hozzá, és máris munkához látott. Én már nem nyiválkoltam, mert a kád és a dívány között elveszítettem az eszméletemet, de senki sem segített megkeresni.

Lumbágóm lassan közügy lett. Legalábbis erre következtettem, amikor előkerült az eszméletem, es láttam, hogy az ágyam felett egy kisebb konzílium tanácskozik.

— A masszírozás csak árt! — szögezte le egy díjbirkózó külsejű dalia. — Csak semmi nyavalygás! Az én gyógymódom goromba, de abszolút biztos — mondta, és összefogta a két bokámat, aztán mint egy rántani való csirkét, felemelt, és lógatott lefelé.

— Na, látják? Már nem is visít — büszkélkedett, de nem sokáig, mert egy cingár tisztviselő külsejű cvikkeres férfi akkorát rúgott a bokájába, hogy elejtett.

— Maga vadállat! Tönkreteszi. Hoztam egy brazil gyógyszert, a sógorom küldte Albániából, aki szintén profi lumbágós. Ezt vegye be, és holnap csárdást jár — mondta a kis cingár, és összeszorított fogaimat szétfeszítve, beleerőltetett néhány zöld pirulát, majd szeretettel simogatott: — Ugye, máris jobb?

Ezen a napon még hatféle gyógyszert etettek meg velem, ettől kicsit lilába hajló sárga lett a fejem, de a jóakaratú emberiség áradata csak nem szűnt meg. A BKV már különjáratokat közlekedtetett a Boráros tér és a beteg-

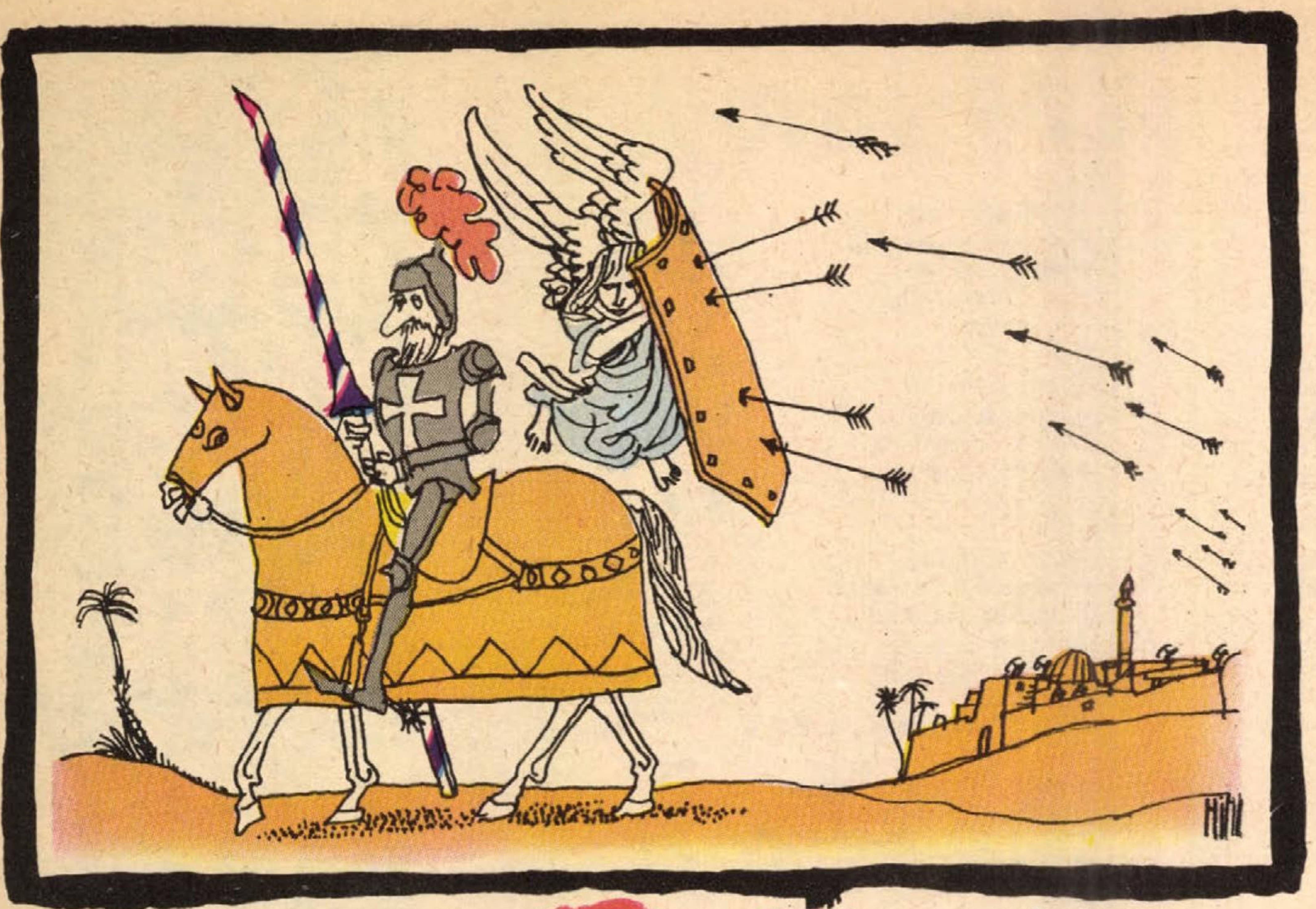
ágyam között. Az egyik drága ember melegítő párnát dugott alám, a másik kitépte, és jeges tömlőre cserélte. Valaki a lábamat tornáztatta, közben egy élemedett hölgy a homlokom csókolta, mondván: a szenvedőnek lelki vigaszt is kell nyújtani...

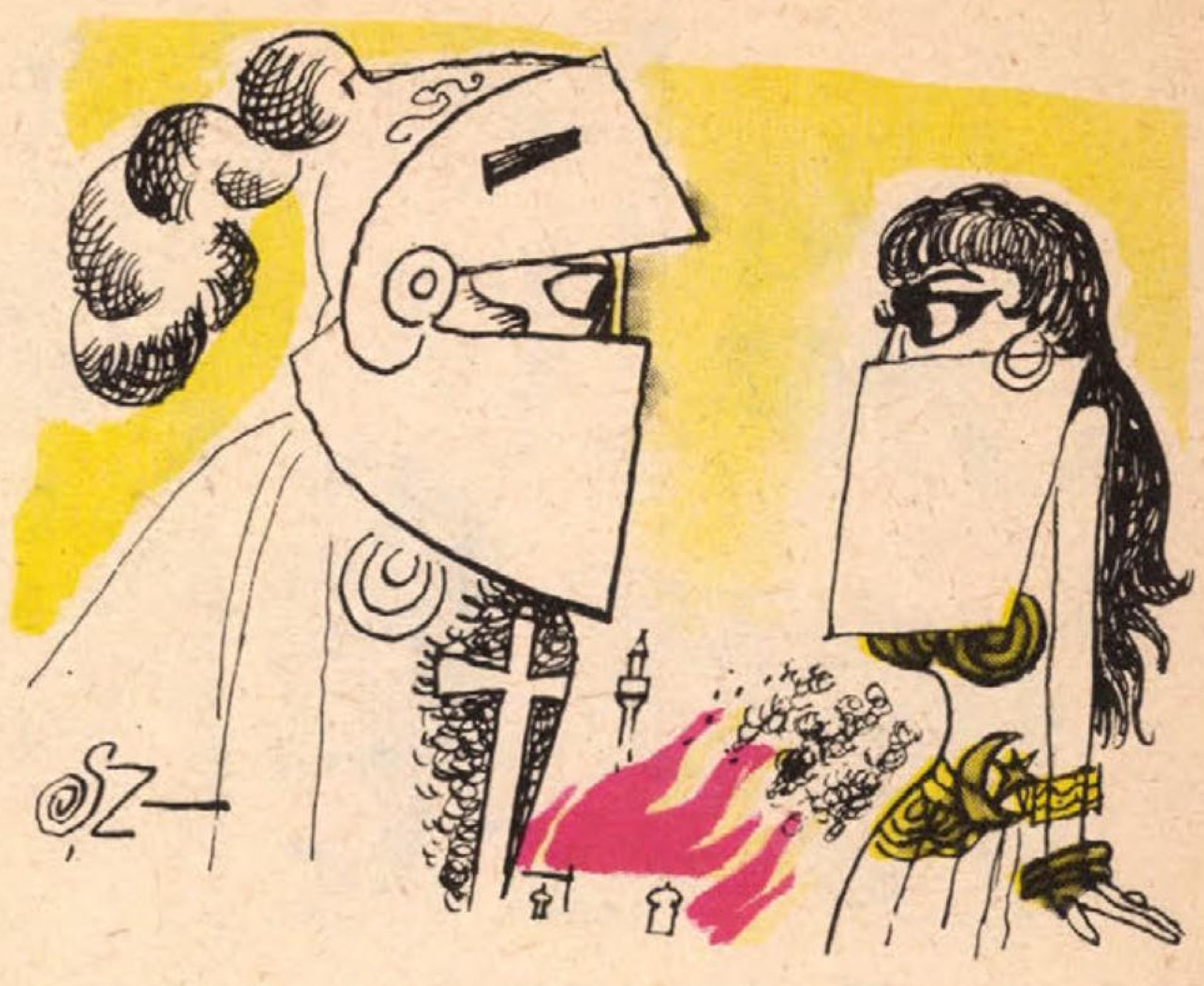
Látogatóim természetesen valamennyien lumbágósok voltak, és a segítést mindjárt tapasztalatcserére is felhasználták. Heves vitát folytattak a különböző gyógymódokról, a szlovákiai csontkovács módszereiről. Szerencsémre anynyira belemerültek a vitába, hogy a lábaik között kicsúsztam. Az utcára vonszoltam magam, lefeküdtem egy kukatartály tövébe. Lassan hullott rám a hó, emberek jöttek-mentek, és undorodva néztek rám.

— Részeg disznó — mondták, és tovább mentek. De legalább békén hagytak...

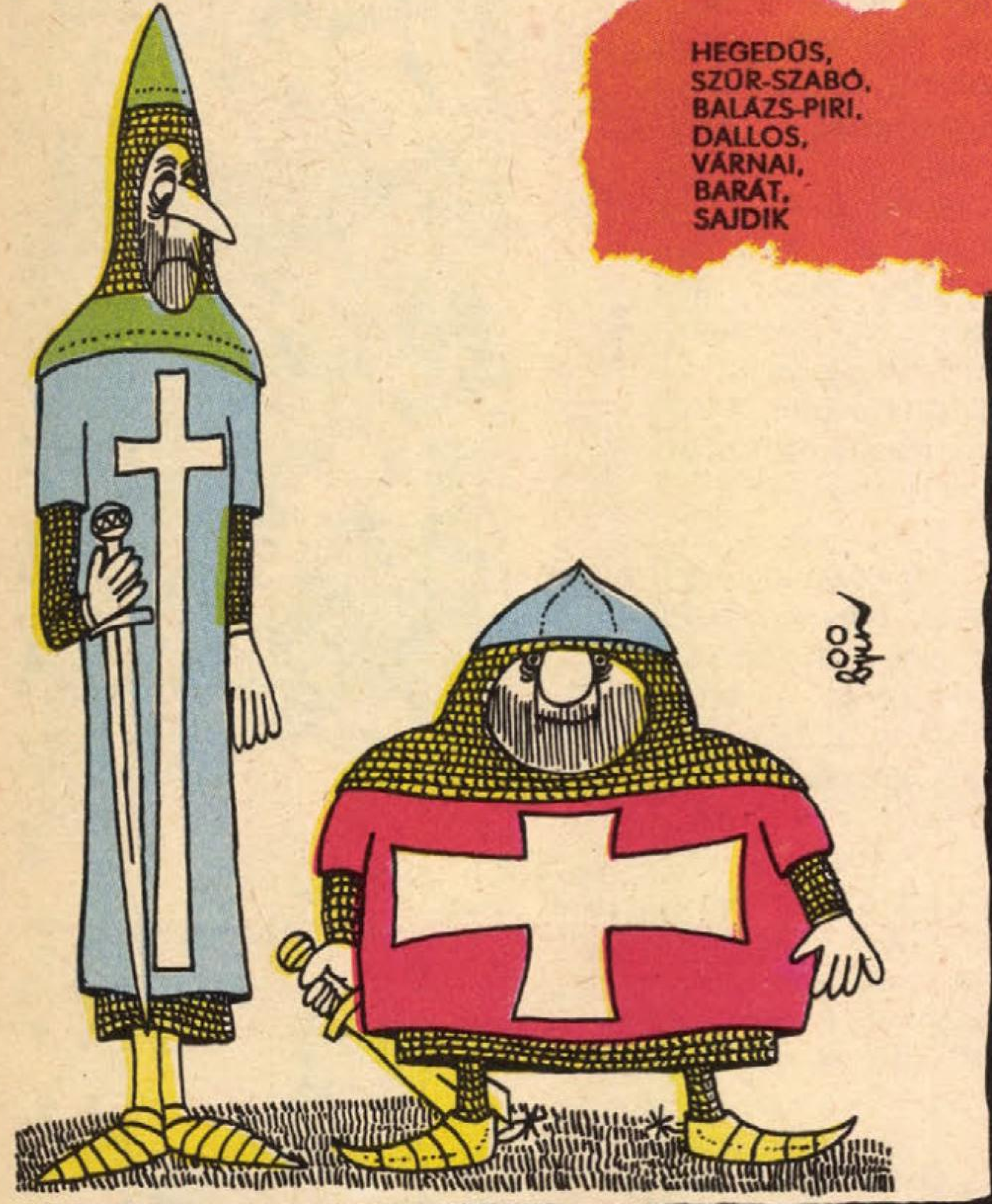
Ősz Ferenc

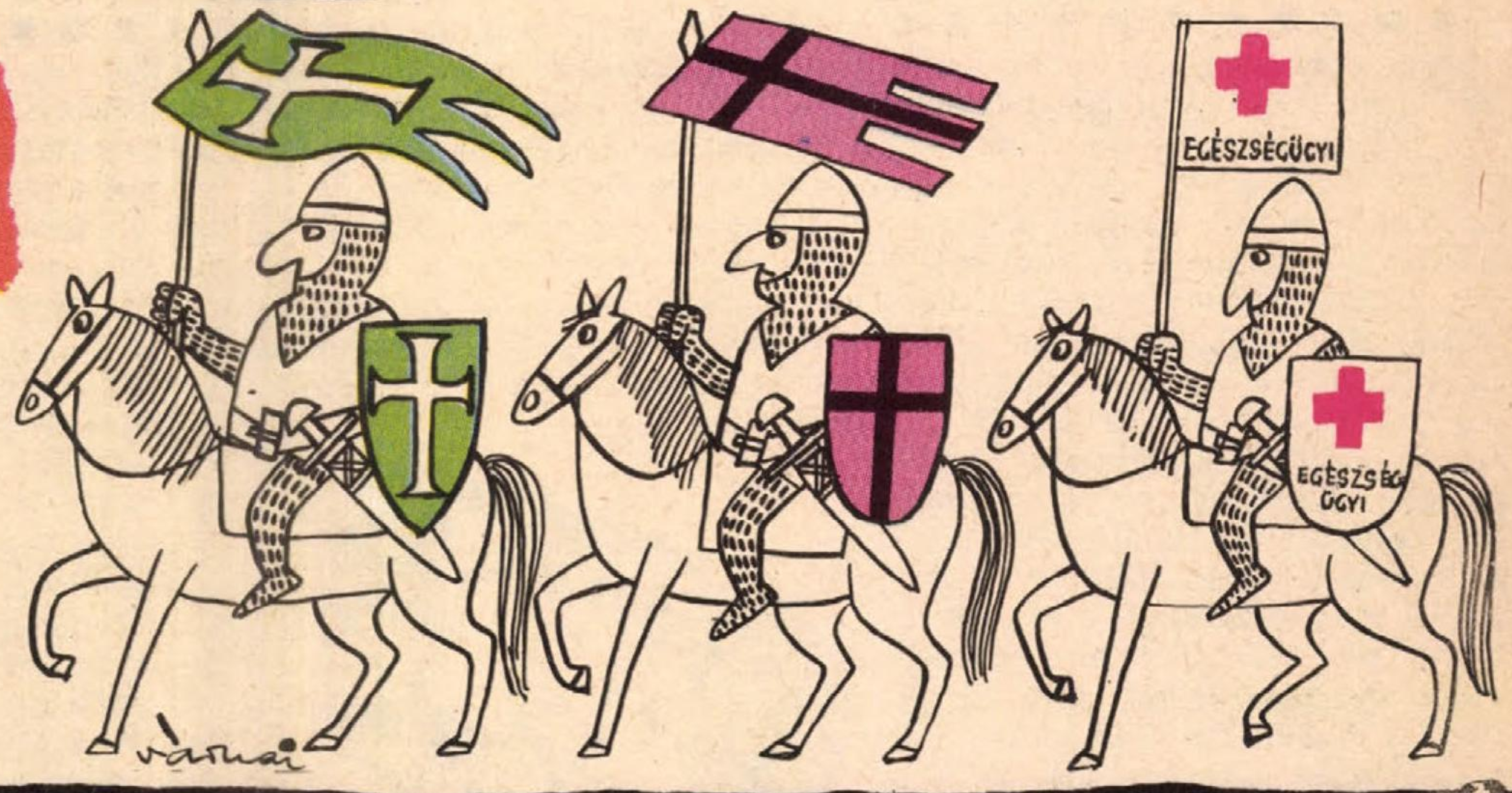
KERESZTESHADJÁRAT

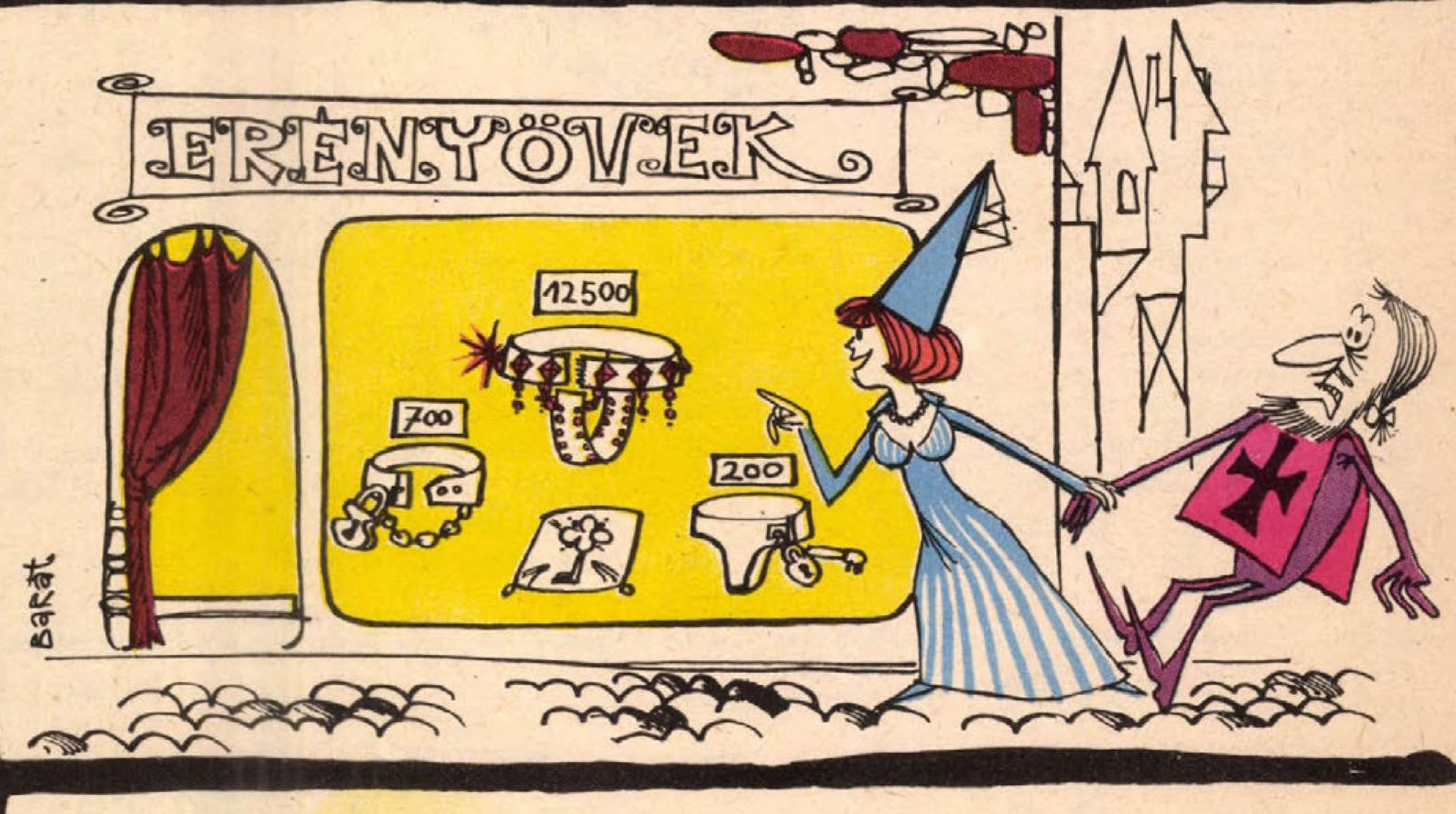

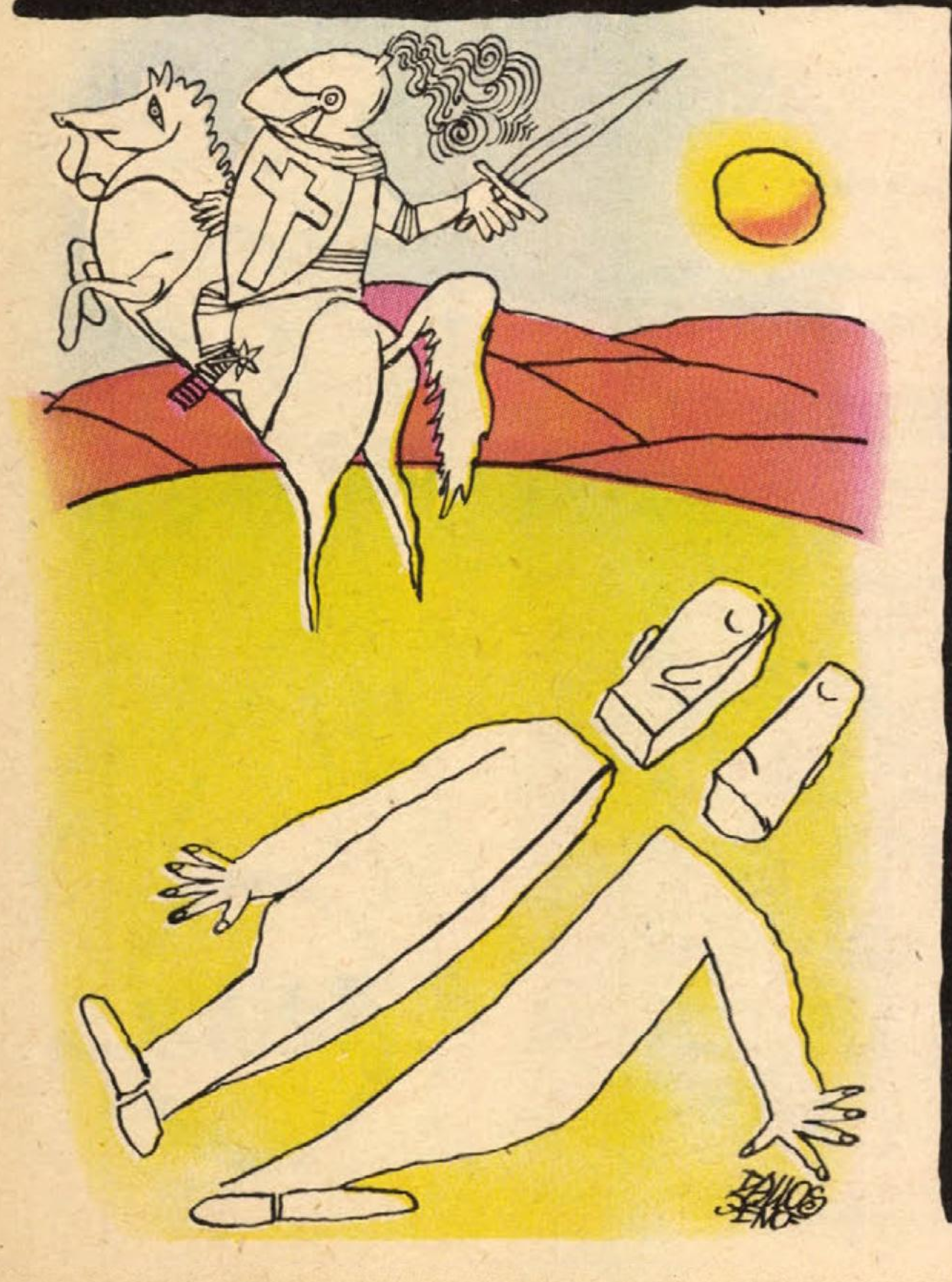

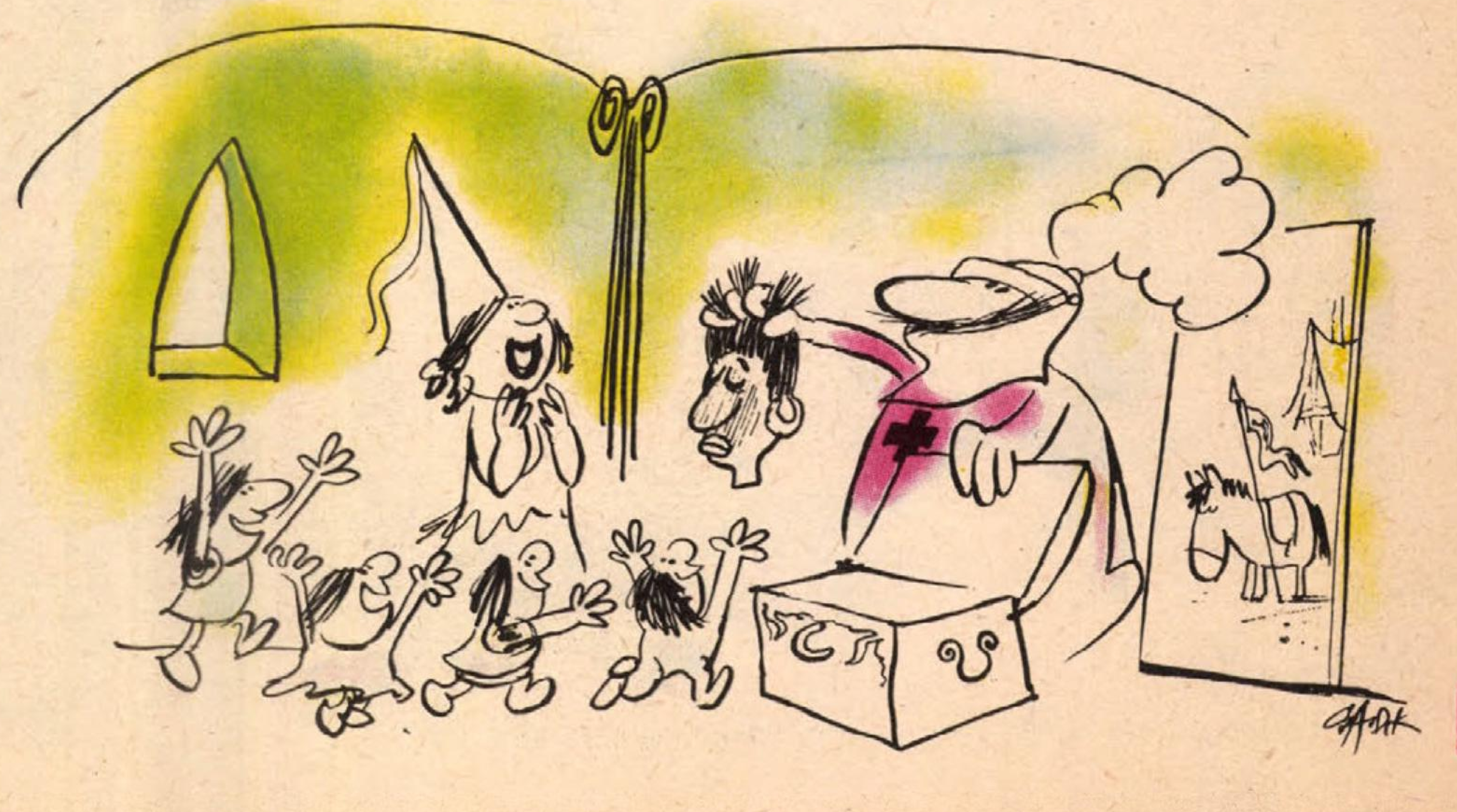
HEGEDŰS, SZŰR-SZABÓ, BALÁZS-PIRI, DALLOS, VÁRNAI, BARÁT, SAJDIK

SÜRGŐS HIVATALI ÜGY

– Megengeditek, hogy innen telefonáljak?

D. DARZSAA:

Ki ne szeretné
a szép menyecskét?
Még a totyogó,
szakállas vén is
szereti!

Ki ne szeretné
a szép menyecskét?
Még a nyámnyila
kókadt kappan is
szereti!

Ki ne szeretné
a szép menyecskét?
A másik asszony!
Az nem szereti,
de nem ám!

Bede Anna fordítása

Pár esztendeje új hobby kapott polgárjogot néhány téli hétre. Úgy december közepétől január közepéig tart a szezonja. Űzik kicsik és nagyok, férfiak és nők, félanalfabéták és diplomások. Segítik e hobby terjedését: az Állami Biztosító, az Országos Takarékpénztár, a Felhőfényesítő Vállalat, hazánk minden rendű és rangú vállalata, intézménye, ipari és mezőgazdasági szövetkezetek, azok felügyeleti hatóságainak sora, talán még a temetkezési intézetek is, bár azok részéről kissé meghökkentő lenne boldog új esztendő kívánását hallani. Valamennyi szerv pedig a Játékkártyagyár közreműködésével áll a hobbysok szolgálatába. Milliószámra forognak napjainkban közkézen a különböző cégektől származó, hátlapjukon azok reklámját hordozó kartonlapocskák, a kártyanaptárak. Iskolásgyermekek kopogtatják sorra a legkülönbözőbb hivatalok szobáit, zord főosztályvezetők bonyolódnak velük komplikált csereügyletekbe, amelyeknek menetét mindig a napi árfolyam határozza meg. Például a Ködfényesítő Szövetkezet ezüstözött és tükörbetétes naptárából hármat kellett adni tegnap a mozisoktól kapható filmsztárfotós naptárakért, a biztosító három színű garnitúrájáért viszont négy olyan naptárt lehet napi árfolyamon cserélni, amelyet a Szemmérték Hitelesítő Főhivatal adott ki.

A minap egy ilyen cseretranzakció néma tanúi voltunk. Miután a cserélők a legnagyobb megelégedéssel rakták el a becses zsákmányokat, közös jó barátjuk rászólt az egyikre:

— Miért nem mutatod meg azt a három francia sztriptízsorozatot, amit a múlt héten küldött a párizsi barátod?

A másik cserélő azonnal felfigyelt.

— Milyen sorozatról van szó?

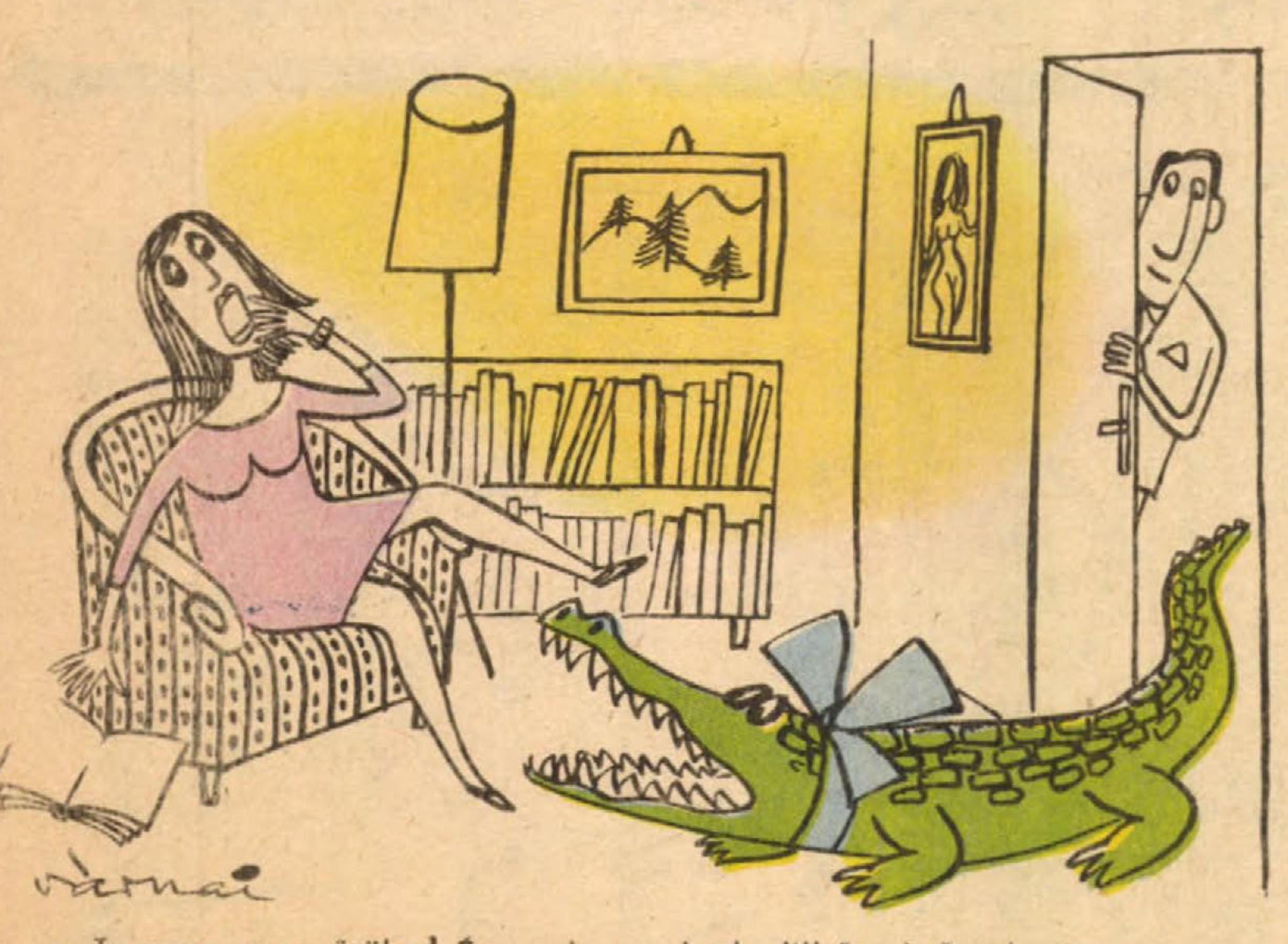
A jómájú harmadik azonnal mesélni kezdett az első cserélő titokzatos kártyanaptár-sorozatáról, amely tizenhat darabból áll, s míg egyiken egy tetőtől talpig felöltözött hölgy mosolyog, az utolsón már ugyanez a hölgy pucéran néz szembe a fényképezőgéppel. A közbeeső lapokon a vetkőzés fokozatai láthatók. Persze az egészből egy szó sem volt igaz, akkor találta ki az egészet ugratásként, amikor a két felnőtt jó barát anynyira elmélyülten cserélgette perceckkel előbb a színes lapokat. Mindenesetre a két cseretárs között alaposan megromlott a viszony.

Mesélik, hogy a napokban egy férfi bement az egyik miskolci papírboltba, és kért egy kártyanaptárt. Mondták neki, hogy a bolt reklámja már elfogyott, a központ még nem küldte le a pótlást. A férfi megmagyarázta, hogy ő nem reklámnaptárt kér, hanem olyat, aminek a hátán nincsen semmi, ami csak naptár, és a kirakatban látott belőle egyet negyven fillérért. A bolt dolgozói gyanakodva néztek össze: ilyen még nem volt a prakszisukban, pénzért még senki sem vett náluk kártyanaptárt. A boltvezető diszkréten kilépett egy hátsó helyiségbe a telefonhoz...

Az orvosok még ma is teljesen értetlenül állnak az esettel szemben.

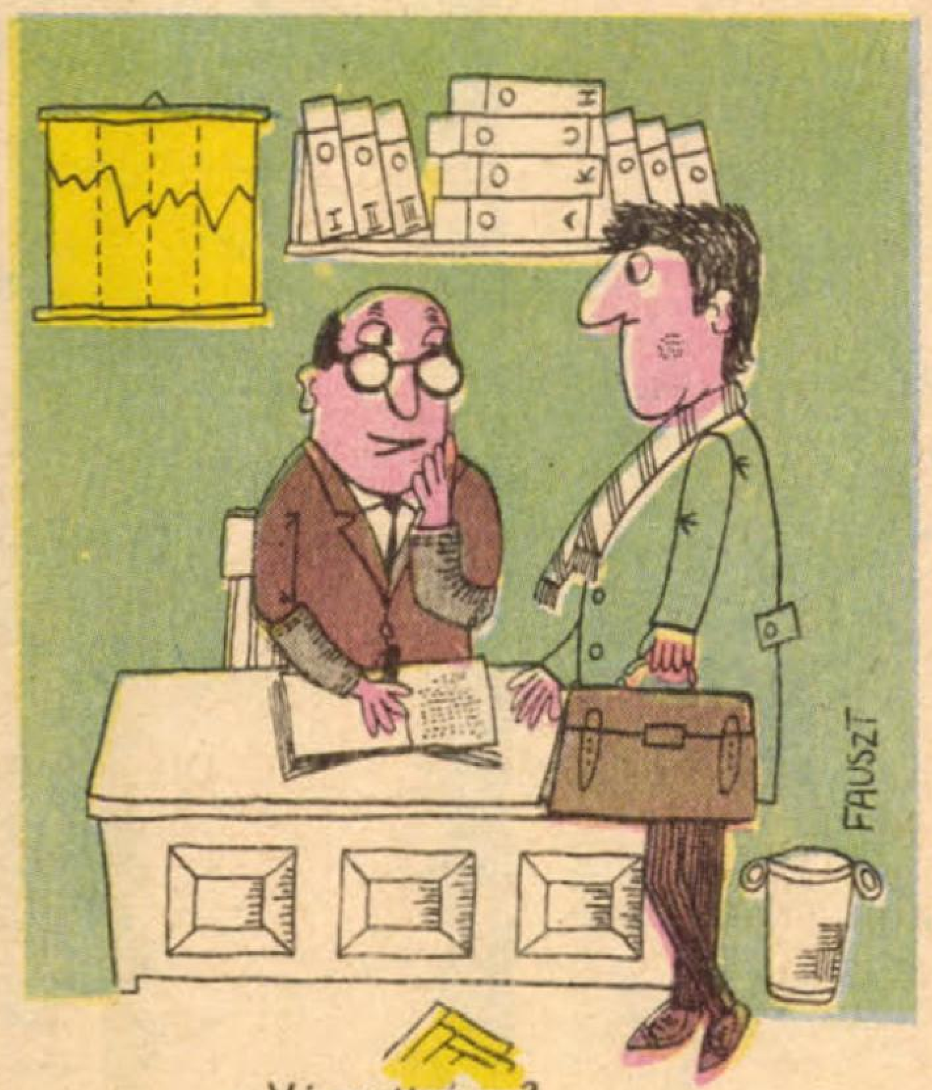
Benedek Miklós

GAVALLÉR FÉRJ

– Te meg vagy őrülve! Én csak egy krokodilbőr cipőt akartam...

MUNKAÜGYI IRODÁN

– Végzettsége?
– Két év iskolatelevízió.

TÜCSÖK és BOGÁR

FELIRAT, A LEGJOBB HELYEN

(Beküldte: Karacs Sándor, Újfehértó)

Ital kerékpárból és esőkabátból

Különös turmix lehet!

(A Zalai Hírlapból ollózta: Koltai László, Zalaegerszeg)

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére teszszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

HOGYAN ÉRTSÜK?

(Bánréti Zoltán, Budapest)

Hogyan készül egy király?

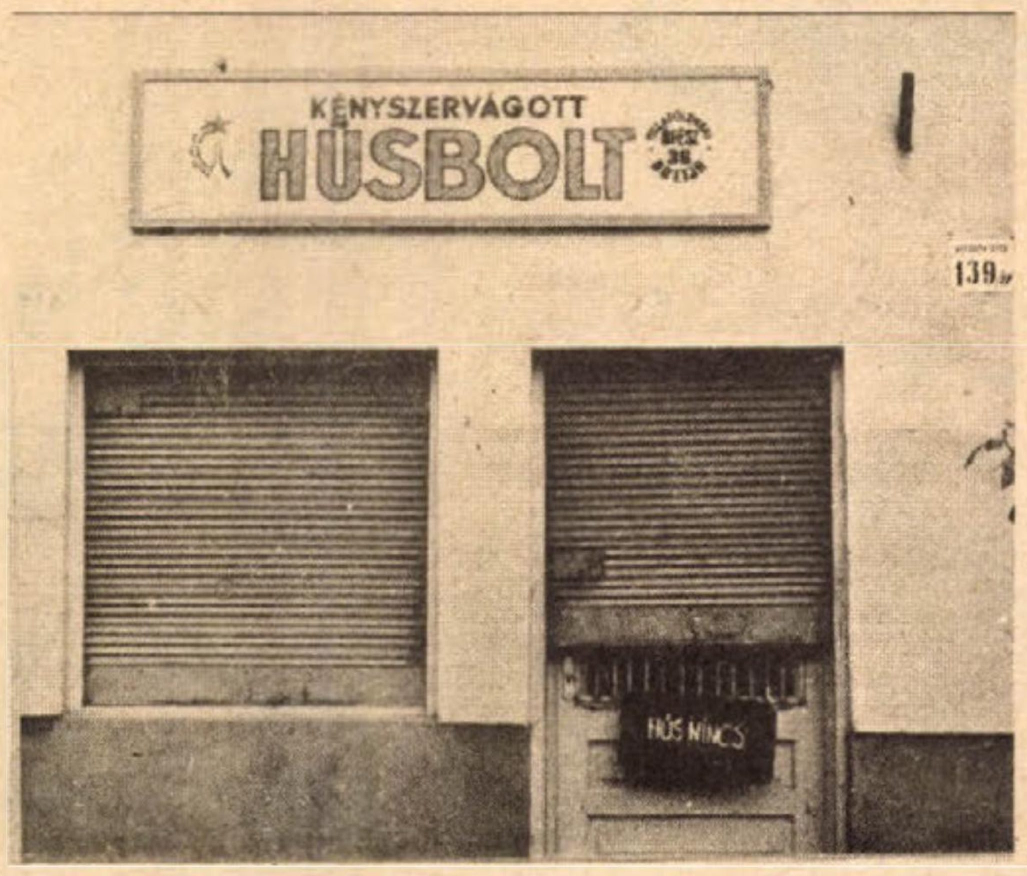
Hát nem ugyanúgy, mint más, közönséges halandó?

(Ollózta: Sebestyén Lajos, Kakasd)

Rómer Flóris nem nagyon örülne ennek a névcserének!

(B. Z., Budapest)

Miért kellett a szegény húsboltot kényszervágni?

(Beküldte: Dr. Szőke Károly, Szolnok)

A természet játéka egy sárgarépával

(Beküldte: Lehőcz János, Balatonakarattya)

Egyszerűsítés

Nem sokkal újév után, pontosan nem tudom már, melyik napon, furcsa jelenségre figyeltem fel a Kossuth Lajos téren, a Rákóczi Ferenc szobra előtt. A szobor a telente szokásos védőponyvával volt letakarva, s a ponyva alól vékony füstcsík szállt kifelé. Közelebb lépve a lepel alá kukucskáltam, s csaknem felkiáltottam a meglepetéstől: a nagy fejedelem bronzalakja mögött az én barátom, Hudák Lajos ült, háttal a lovon, és szelíden cigarettázott.

— Hudák — szóltam fel hozzá halkan, nem szerettem volna megijeszteni, mert még leesik a lóról. — Halló, öregfiú! — suttogtam barátságosan —, mit csinálsz itt, illetve ott fenn?

— Gyere fel — mondta Hudák, mert mindjárt megismerte a hangomat —, a ló farkán fel tudsz hágni, add a kezedet. — Ezúttal nem is tagadom — mondta Hudák, miután felsegített —, hogy rossz idegállapotom folytán találsz itten. Az ünnepnapok túlságosan megviseltek, és egy kis pontot kerestem a városban, ahol nincsen család és ismerős, ahol nem látok boltot, és nem kínálnak sem étellel, sem itallal. Itt kedvemre cigarettázhatok és elmélkedhetek.

— Eszerint akkor mégsem töltöd hát haszontalanul az idődet — mondtam Hudáknak megkönnyebbülten —, hiszen elmélkedel. És jutottál már valamire?

— Természetesen jutottam — mondta Hudák, és barátságosan megveregette a ló tomporát. — Javaslattal fogok előállni egy általános és speciális ünnepnap törvénybe iktatására. Ez a nap egyetlen feneketlen ünnepnappá egyszerűsítené az évben elszórt ünnepeket. Az összevonás által fel sem mérhető felesleges kiadásoktól tehermentesítem a férfiakat, fáradozástól az asszonyokat, elejét veszem a sértődéseknek, mindenfajta perpatvarnak. Az ünnepek ünnepnapja lesz ez a nap! — kiáltotta Hudák oly erővel, hogy a fejedelem ünnepélyesen megkondult — a Hudák-féle kombinált ünnepnap!

Nem tudott tovább ülni a helyén, izgalmában a szoboralak dolmányába kapaszkodva felállt, úgy folytatta:

— Hallgasd meg a kombinált Hudák-nap programját: reggel nyolckor zenés ébresztő, katonai parádé a Nagykörúton, tízkor megszólalnak a húsvéti harangok, bimm-bamm! Locsolkodás délig, aztán megindul a tömeg a Népliget felé, sült hal, lepényevés, tormás virsli. A Margitszigeten ezalatt mindenféle névnapot tartanak, Alberttől Zsófiáig, mindenütt virág, köszöntők. Majd lassan elnéptelenedik a város, ki-ki otthonába siet, családias, meghitt karácsonyestre, hogy el ne késsenek az ünnepi, alkotmányos tűzijátékról, mely tíz órakor veszi kezdetét. A színes rakéták egyúttal bevezetik a vidám szilveszterestét, folyik a kabaré, a pezsgő éjfélig,

míg meg nem szólalnak az újévi harangok, bimm-bamm!

Hudák ekkor mámorosan egy képzeletbeli harangkötél után nyúlt mind a két kezével, s elengedve a fejedelem mellényét, bezuhant a ló hasa alá. Ott várt be, míg lemásztam a talapzatra, s türelmetlenül szólt:

— Gondold el — mondta Hudák —, aki nem kapott húsvétra semmit, az a névnapján vagy legkésőbb karácsonyra csak kap valamit! Néhány óra legfeljebb, és oda a bánat! És micsoda spórolás italban, virágban! És az a szegény feleséged! Egyszer kell sütnie-főznie, de hat ünnepre futja!

— Óriási! — mondtam Hudáknak tiszteletteljesen. — És persze fizetett ünnepnapnak képzeled el természetesen?

— Nem tudsz számolni?! — mondta Hudák elképedve, és a homlokomat bökdöste, hogy talán elment az eszem. — Természetesen ez pont *nyolc fizetett ünnepnap*, lévén kettős ünnep a húsvét és a karácsony. Ez pontosan annyi, mint egy napon hat masszív ünnep és nyolc fizetett ünnepnap!

— Szamár vagy — mondtam Hudáknak szomorúan. — Ámbár az elgondolásod zseniális, de úgy látszik, nem gondoltad végig. Ha, tegyük fel, az országgyűlés elfogadja a kombinált ünnepnapodról szóló javaslatot, akkor a régi, elszórt ünnepnapok automatikusan megszűnnek, és a helyükbe munkanapok kerülnek! Jó lesz ez nekünk?!

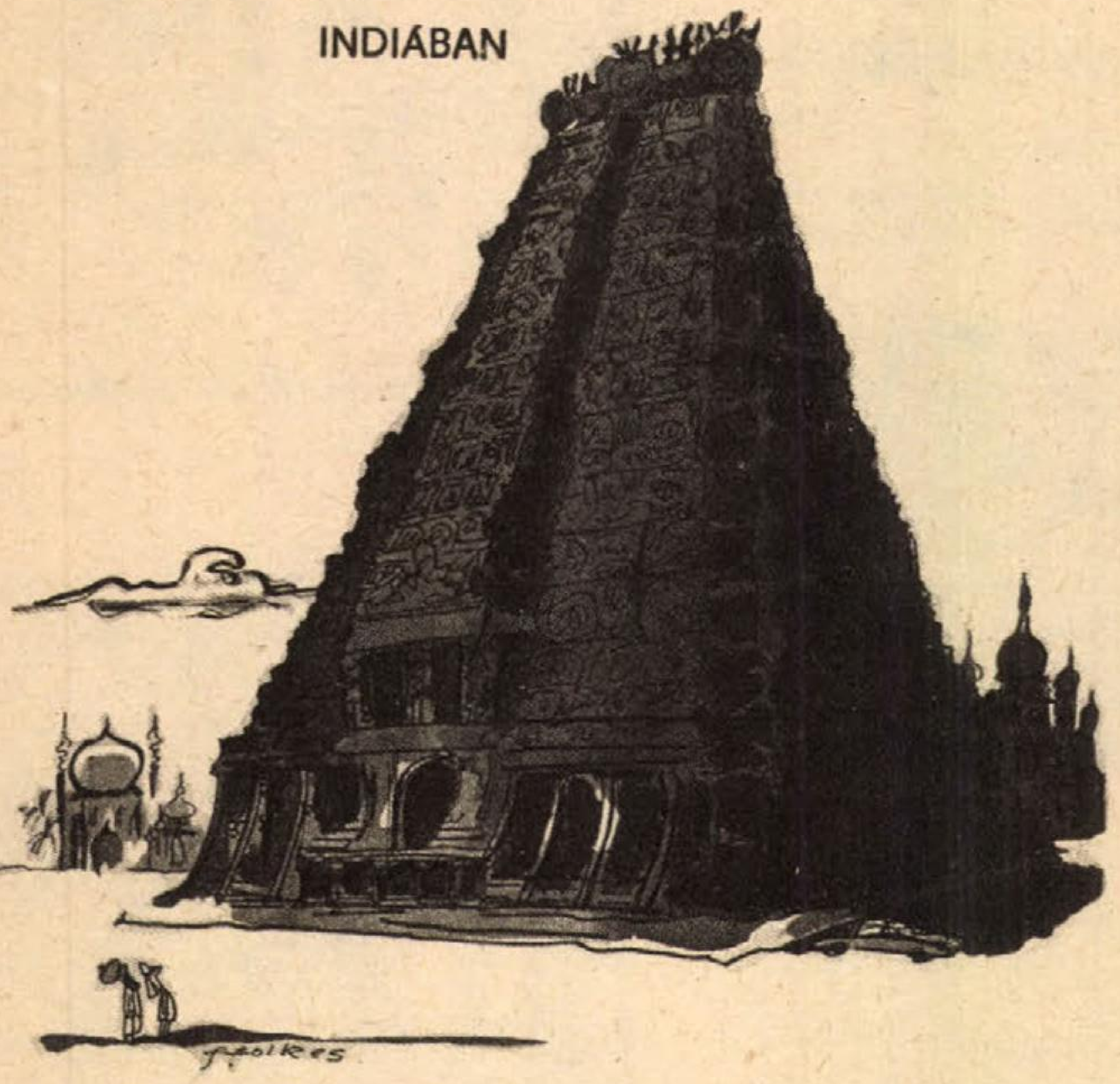
— Igazad van — mondta Hudák elgondolkozva. — Ezen még elmélkednem kell. Szervusz.

A kezét nyújtotta, és átment a szemközti Kossuth-szobor ponyvája alá.

Somogyi Pál

IMPORT HUMOR

INDIÁBAN

– Az eredetije a British Museumban van...

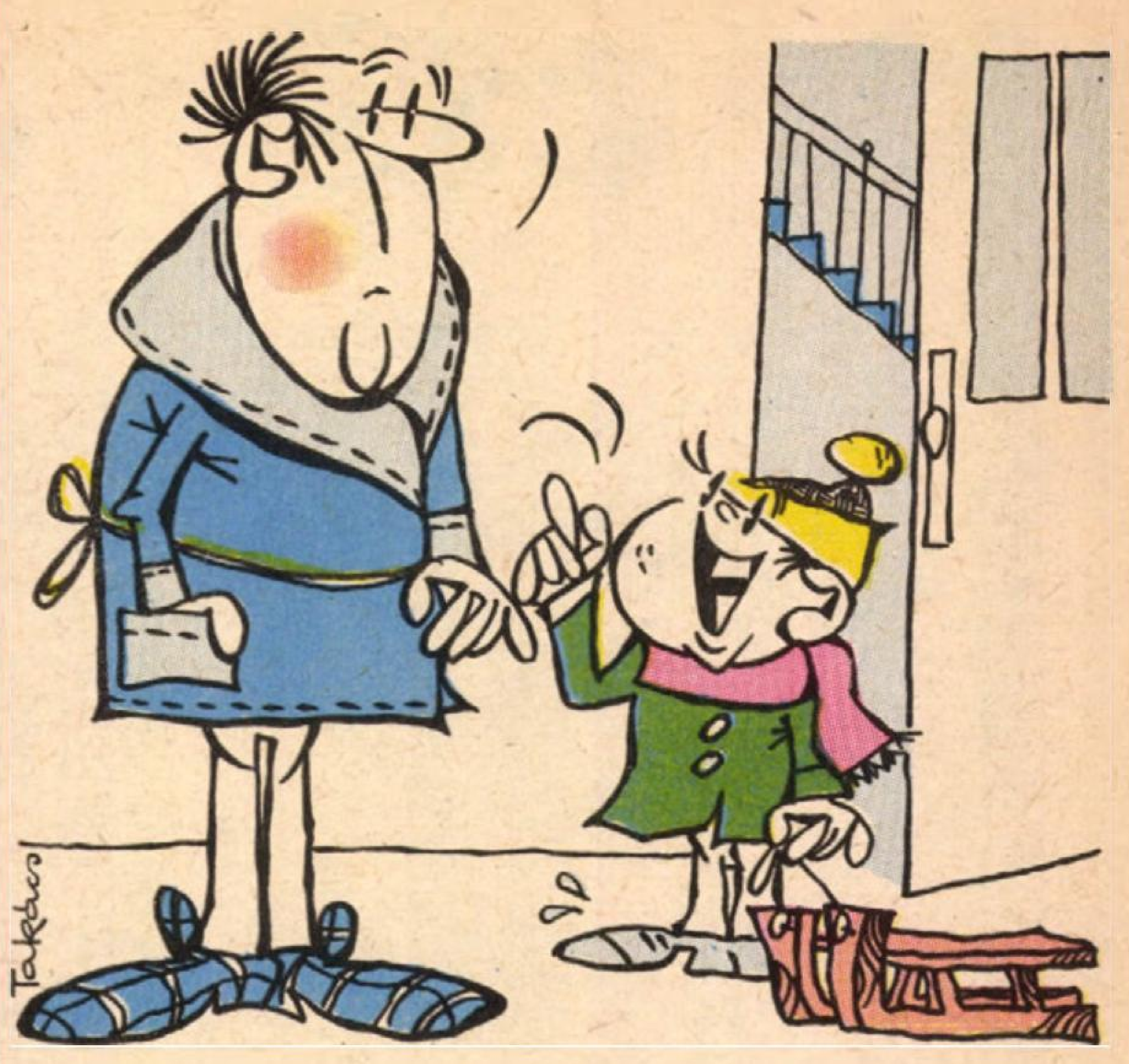
(„Punch", London)

NŐI KÖNNYEK

(„Urzica", Bukarest)

A SRÁC TÜKERES LESZ

– Apu, télen külön hópénzt is kérek a zsebpénzemhez!

TÉLI HALÁSZAT

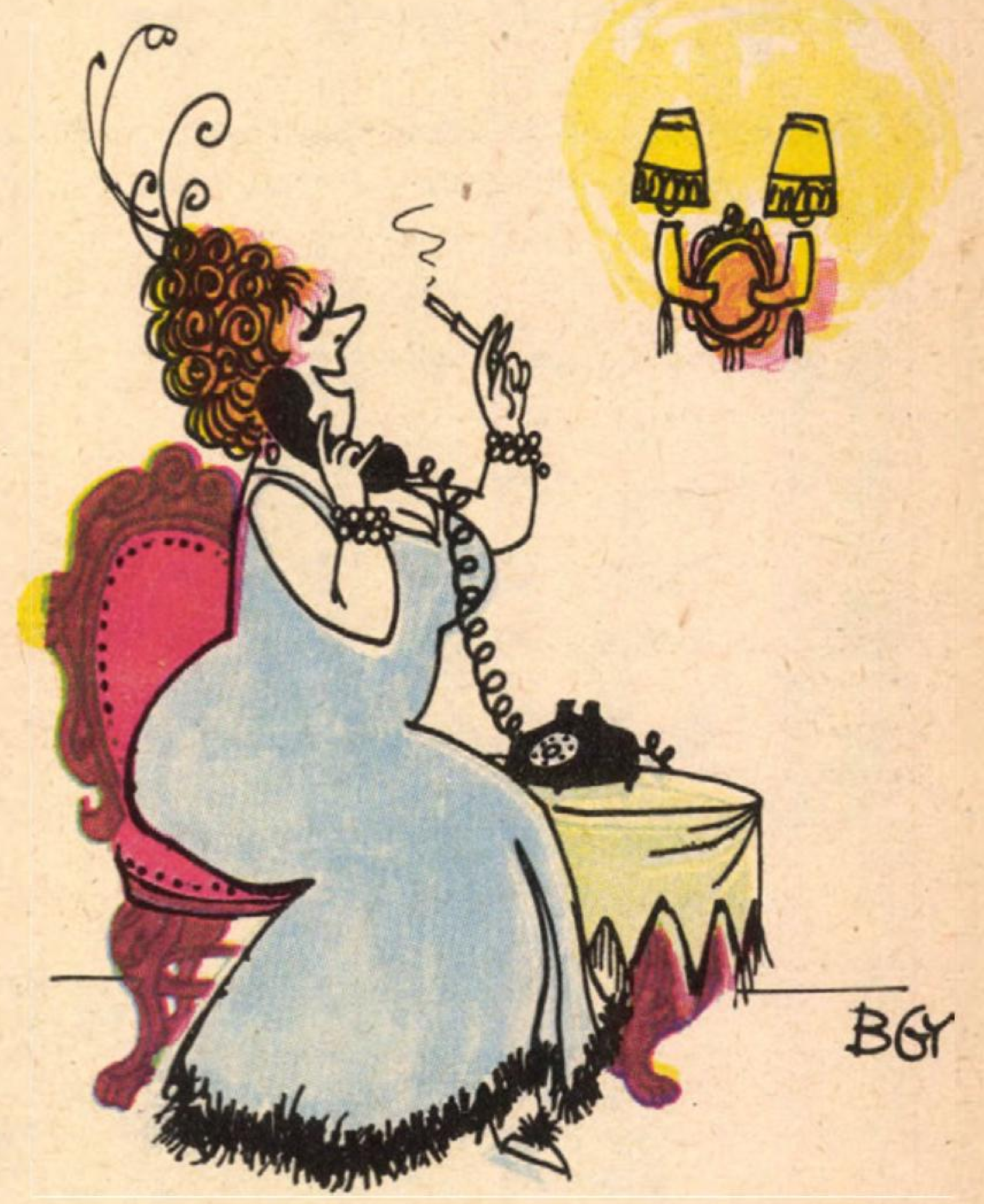
(„Weltwoche", Zürich)

ÖRÖKZÖLD

(„Sztrsel", Szófia)

A KONZUL FELESÉGE

– Képzeld, az én férjemet is elrabolták!

EZT OLVASTAM

KIÍRÁS

Cím a Magyar Nemzetből: *„Kiírták a tervpályázatot a fonyódi meleg fürdőkre."*

Onnan lehet leolvasni.

GYORS HÍRADÁS

Egyik reggeli lapunk arról ad hírt, hogy a francia lemezakadémia zsűrijének *„haláláig tagja volt André Malraux is"*.

A Malraux haláláról szóló hírrel sajtónk eddig valamennyi világlapot és hírügynökséget megelőzte. Attól tartok, hogy Malraux halálát is...

ODAADÓ FÜGGESZTÉS

Egy riportból: *„Nagy, nedves barna szemét egy halacska odaadásával függeszti a szemközt ülőre."*

Az, hogy valaki függeszti a szemét, szerintem csak afféle hobby, mely azért idővel patologikussá is válhat. Hanem milyen odaadása van egy halacskának?

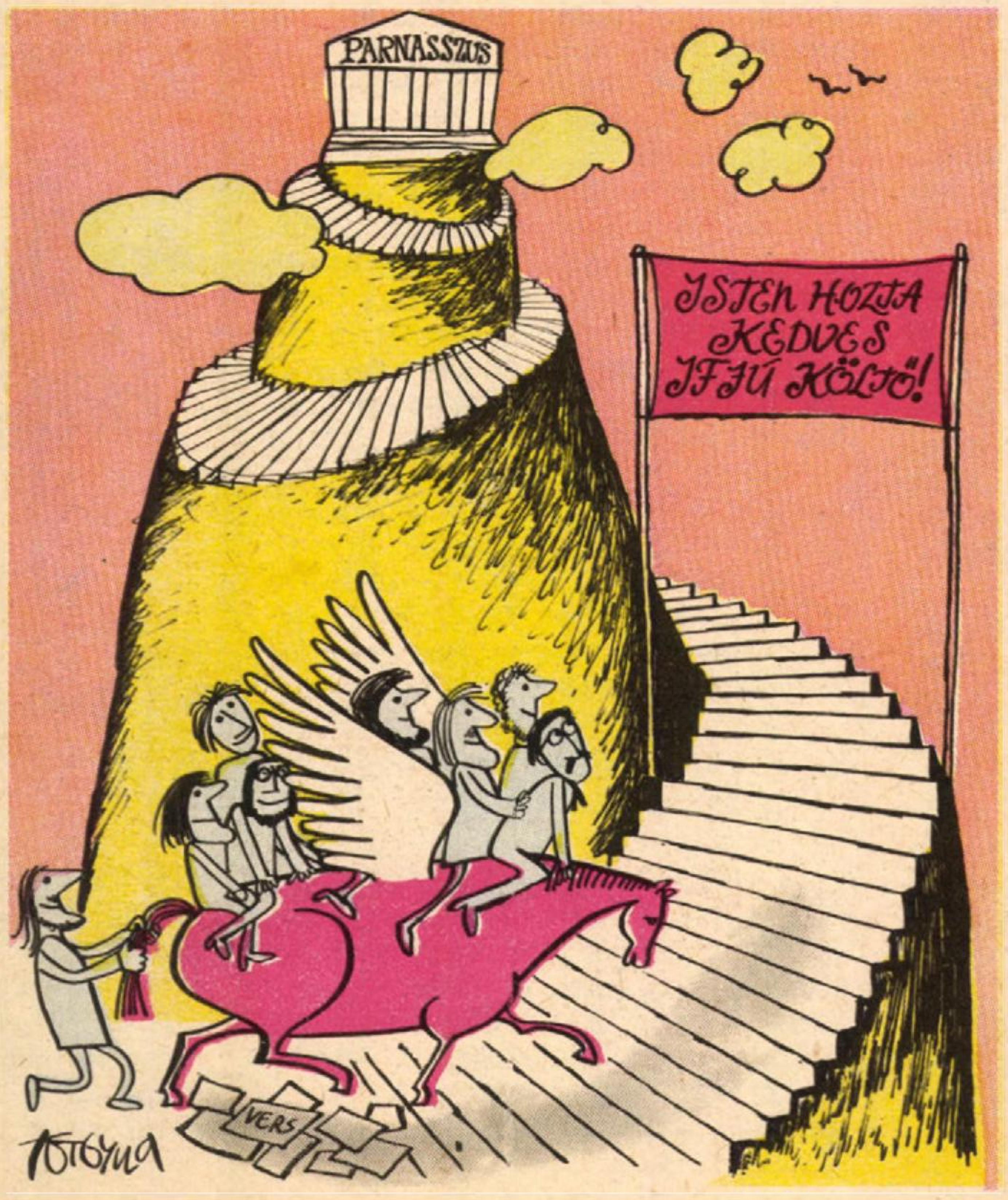
FRICSKÁZVA MŰVELT ÓHAJ

A Tükörből: *„Egyetértek a könnyűműfaj korszerűsítésének óhajával, de egy módon nem lehet művelni, mármint elidegenítve, kívülről megfricskázva."*

Én is egyetértek. A korszerűsítés óhaját valóban nehéz kívülről megfricskázva művelni. Sőt, nézetem szerint egy óhaj még belülről fricskázva is aligalig művelhető.

Tímár György

SOK A KÖLTŐ

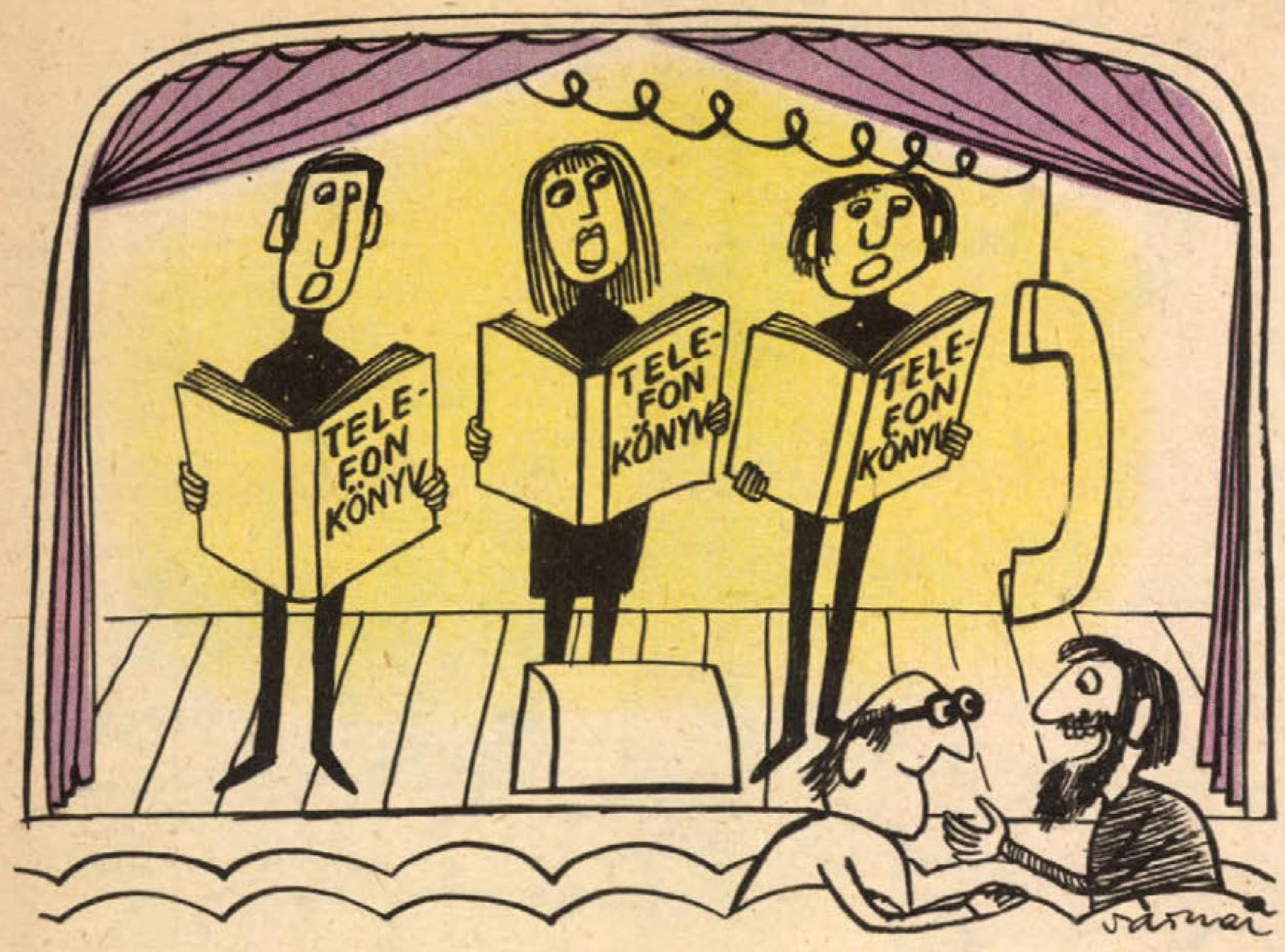
ERŐMŰVÉSZ NE TÖRJÖN BE!

Ingleby grófnő londoni lakásából 700 font értékű ékszert vitt el egy betörő. Hogyan jutott be a lakásba? Az ablak vasrácsait könnyűszerrel addig görbítette, amig az így nyert nyíláson be tudott csúszni a lakásba.

Igazán nem volt nehéz megtalálni a tettest az egyik cirkusz erőművészének személyében, akinek a cirkuszban az egyik sikeres száma éppen vasrudak görbítése. Miért nem megy az ilyen ember zsebtolvajnak?

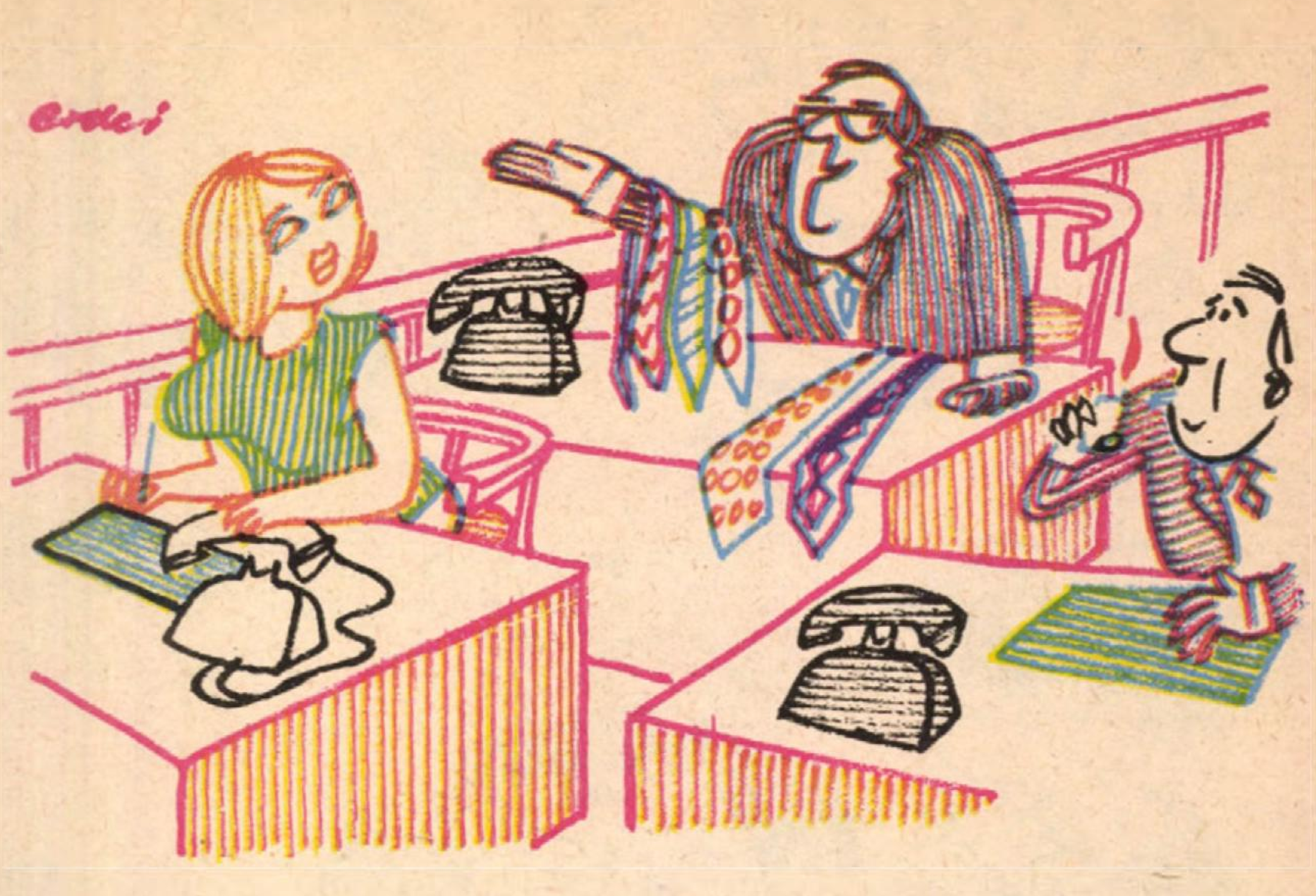

RENDEZŐI ÖTLET

– Bemutatjuk a telefonkönyvet, kosztümök nélkül, oratóriumszerű előadásban...

ÜNNEP UTÁNI KIÁRUSÍTÁS

– Egy gázöngyújtóért adok öt nyakkendőt...

RÉBUSZ

157. rejtvényünk megfejtése:

szt **SHAKESPEASE**

Miniszterhelyettes

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Fábián Istvánné, Bp. XIII., Pajtás u. 27.

Kenessei István, Tolna, Diófasor 14.

Halupa Lajosné, Orosháza, Lehel u. 13.

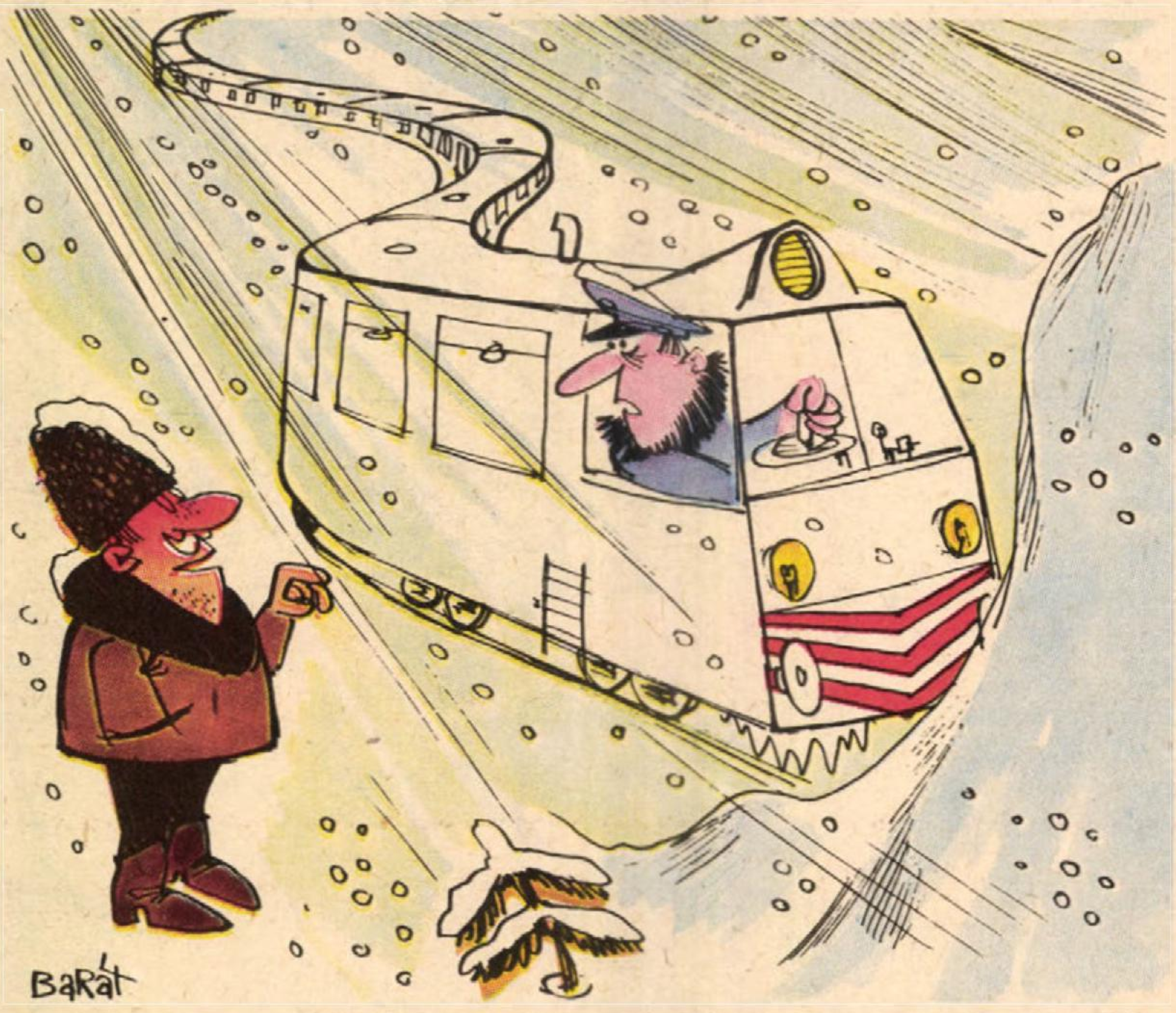
159. REJTVÉNYÜNK

BBB B BB BBB

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb január 18-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, 8 Pf. 53.

KEVÉS A MUNKAERŐ

– Amíg nem tudnak továbbmenni, felvesszük a téeszbe üvegházfűtőnek.

BANKRABLÁS — MEGGYŐZŐDÉS NÉLKÜL

Egy 25 éves New York-i fiatalember, Robert Brown belépett egy brooklyni bankba, és a pénztárostól követelte, hogy adja oda minden pénzét.

— Nem adom! — mondta a pénztáros.

Mire a bankrabló vállat vont, és kiment a bankból. Közben megszólaltatták a riasztó csengőt, s hamarosan ott volt a rendőrautó. Nem volt nehéz dolguk a rendőröknek, mert Brown egy parkolóórának támaszkodva kérdezte tőlük, hogy nem egy bankrablót keresnek-e. Mondták, hogy igen.

— Mert én vagyok az.

A rendőrök megköszönték figyelmességét, letartóztatták és megbilincselték.

Amikor a bíró megkérdezte tőle, hogy valóban ki akarta-e rabolni a bankot, így válaszolt:

— Igen, csak közben elkedvetlenedtem, látva a pénztáros barátságtalan magatartását.

MEGSZŰNT A SZTRIPTÍZ

– Azért maszek alapon még lehet róla szó...

CSALÁDTERVEZÉS

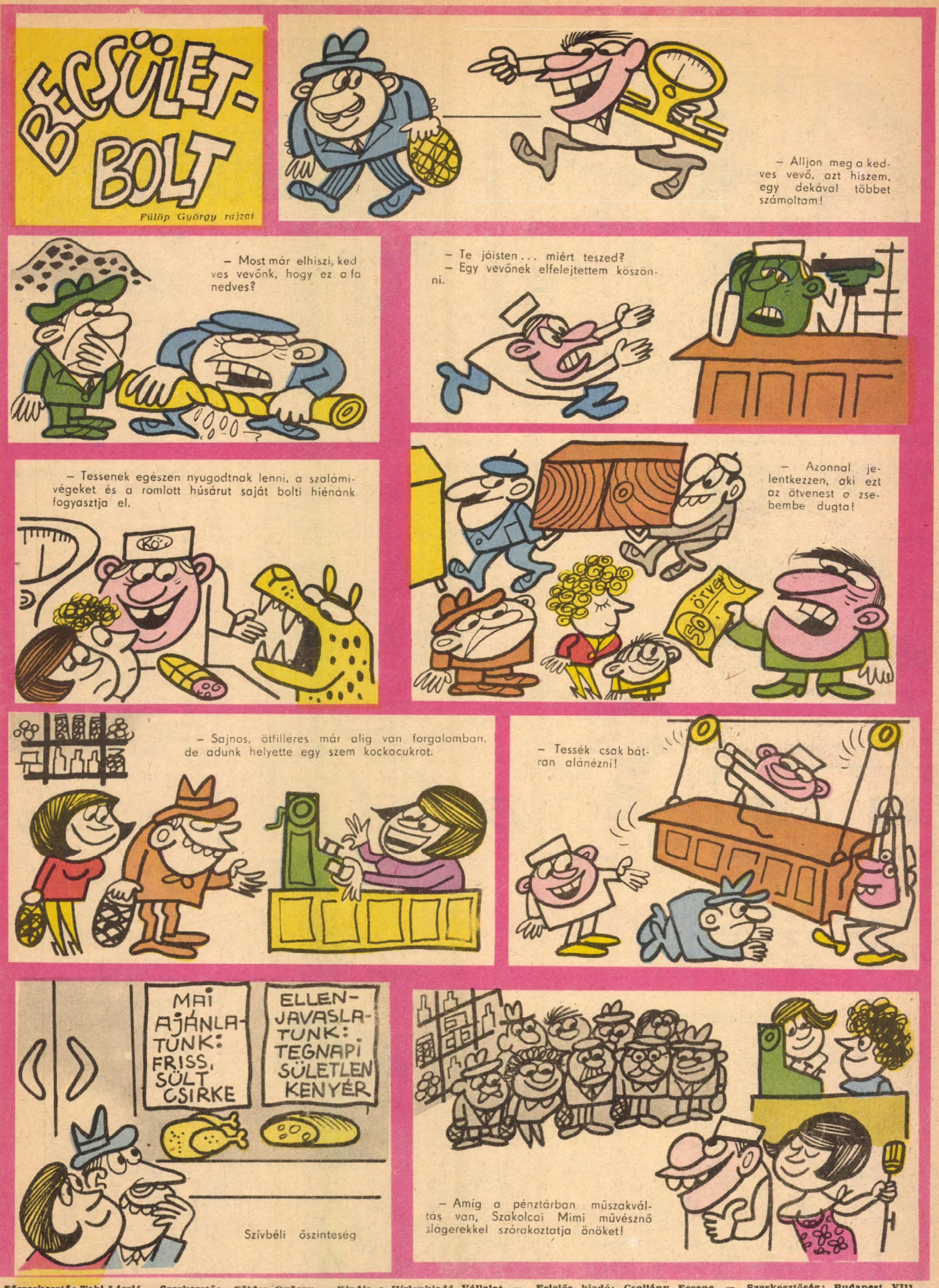

Kivitelező kerestetik

SZIGORÚ FŐBÉRLŐK

– Jól jegyezze meg, nőt felhozni nem lehet!

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta

INDEX: 25.504

Készült a Zrínyi Nyomdában — 70.4386/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ultraset 72-es ofszet rotációs eljárással. — Felelős vezető: Bolgár Imre

A Ludas Matyi levélcíme: Budapest, 8. Pf. 53.